

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ

Συνδρομή ἔτησία.

Ἐν Κωνσταντιπόλει γρ. ἀργ. 30

Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » » 35

Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. γρ. 8

Ἐξάμηνος τὰ ἡμίσια.

Αἱ συνδρομαὶ προπληροῦνται

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛ. ΠΑΡ. 60.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐν Γαλατῆ, ὁδῷ Χαρατσῆ,

Ἄρ. 12.

Διευθυντῆς καὶ ἐκδότῆς

Τ. Α. ΔΕΠΑΣΤΑΣ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

(Συνέχεια ἴδε Φυλλ. 3).

Β'.

Ἄλλ' ὁ Ἰάειρος δὲν ἦτο ὁ μόνος δυσ-

λεῖτο ἀπὸ ἀνθρώπους δυστυχεῖς, πάσχον-
τας, ἀφωτίστους, ἀμαρτωλοὺς. Μεταξὺ
μάλιστα τοῦ πλήθους καὶ ἀκριβῶς ὅπισθεν
τοῦ Θεανθρώπου ἐσύρετο μία γυνή, Ἑλ-
ληνίς κατὰ τὸ γένος, Βερενίκη κατὰ τὸ
ὄνομα, ἡ ὁποία, ἀπὸ ἀθεράπευτον πάσχουσα

τυχῆς παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ φιλανθρώ-
που Χριστοῦ. Ὅλη ἐκείνη ἡ ἀνθρωπο-
μαΐα, ἡ περισφιγγούσα τὸν Κύριον, ἀπετε-

αίμορραγιαν ἐπὶ 12 κατὰ συνέχειαν ἔτη,
ματαιῶς εἶχε κατεξοδεύσῃ ὅλην τῆς τῆν
πλουσίαν περιουσίαν εἰς τοὺς διασημοτέ-

ρους του κόσμου ιατρούς. Η ανθρωπίνη ἐπιστήμη τὴν ἀπήλπισε, μὲ τὸ αἷμα ἀδιακόπως ἔρρεε καὶ ἡ ζωὴ τῆς, ἀπὸ εὐρώστου εἶχε καταντήση σκελετός, μόνη δὲ ἐλπίς τῆς ὁ Θεὸς τῆς εἶχε μείνη. Διὰ τοῦτο ἀνεσκήρτησεν ἡ καρδιά τῆς, ὅταν ἤκουσεν ὅτι ὁ Χριστὸς ἦλθε, καὶ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ υἱοῦ τῆς Μαρίας ἀνεγνώρισεν ἡ Βερενίκη τὸν παμπόθητον Θεραπευτὴν τῆς. Ἐτρεξε λοιπὸν καὶ αὐτὴ ὡς τόσοι ἄλλοι ὀπισθεν τοῦ Χριστοῦ, διέσχισεν ὄλην ἐκείνην τὴν ἀνθρωποθάλασσαν, ἔσπρωξεν, ἐσπρώχθη, παρηγκώνισε, παρηγκωνίσθη καὶ τέλος — ἰδού την—μία καὶ μόνη θριξὶ ἀπὸ τὸ πολυφίλητον ἐκεῖνο οὐράνιον ὄν τὴν χωρίζει.

Καὶ τώρα τί νὰ κάμη; Πῶς νὰ ἀντικρύσῃ τὸν Καθαρόν, αὐτὴ ἡ ἀκάθαρτος; τὸν Ἅγιον, αὐτὴ ἡ ἐναγής; τὸν Ὑψιστον Θεόν, αὐτὸς ὁ βορβορωμένος ἄνθρωπος;

Διότι τρέφει ἀκράδαντον πεποίθησιν ἡ αἰμορροῦσα ὅτι Θεὸς εἶνε ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος.

Εὐρεν! εὐρεν!

Ὁ Χριστὸς ἐφόρει ἕνα ὠραῖον ἐπενδύτην, ἄρραφον, ὠραιότατον, τὸν ὅποιον ἡ ἰδία Παναγία τοῦ εἶχεν ὑφάνη εἰς τὸν ἐργαλειὸν τῆς. Καὶ τοῦ ἐπήγαγεν αὐτὸς ὁ ἐπενδύτης τόσο καλὰ.

— Ἄς ἐγγίσω, εἶπεν ἡ αἰμορροῦσα, αὐτὸν ἀπλῶς τὸν ἐπενδύτην· διατί καὶ αὐτὸς ὁ ἐπενδύτης νὰ μὴν εἶνε θαυματουργός, ἀφοῦ σκεπάζῃ πάντοτε τοῦ Μεγάλου Θαυματουργοῦ τὰ ἄχραντα μέλη;

Τὸν ἤγγισε καὶ ἡ ροὴ τοῦ αἵματος εὐθὺς ἐστάθη. Τί χαρὰ! Ἀνέκτησεν ἐπὶ τέλους τὴν ὑγίαν τῆς.

— Ποῖος μὲ ἤγγισεν; ἐρωτᾷ ὁ Χριστός. Καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἐστάθη καὶ ἐκάρφωσε τοὺς πόδας Του εἰς τὴν γῆν πρὸς μεγίστην στενοχωρίαν τοῦ καταστενοχωρημένου Ἰαείρου.

— Τόσος κόσμος Σὲ σπρώχνει καὶ ἐρωτᾷς, Κύριε, ποῖος μὲ ἤγγισεν. Τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Πέτρος, ὁ τολμηρότερος ἀπὸ ὅλους τοὺς μαθητὰς Του.

— Ὅχι· κάποιος μὲ ἤγγισεν, ἐπαναλαμ-

βάνει καὶ πάλιν σοβαρῶς ὁ Κύριος· διότι ἐγὼ ἐκατάλαβα ὅτι θεία δύναμις ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ σῶμά μου.

— Ἡμαρτον, Χριστέ μου. Συγχώρησέ με, Κύριε· ἤκουσθη τότε τῆς αἰμορροούσης ἡ φωνή, καὶ ἡ Βερενίκη ἔπεσε σφιγκτὰ ἐναγκαλισθεῖσα τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου καὶ σχεδὸν ἄπνους. Ἐπερίμενε νὰ τὴν ἐπιπλήξῃ ὁ Χριστὸς καὶ νὰ τὴν τιμωρήσῃ διὰ τὴν θραυστάτην—κατὰ τὴν ἰδέαν τῆς—ἱεροσυλίαν, τὴν ὅποιαν διέπραξεν.

Ὁ Χριστὸς δὲν τιμωρεῖ. Ὁ Χριστὸς δὲν μαλόνει. Εἶνε γλυκύτατος, διότι εἶνε ἡ αὐτοαγάπη.

— Κόρη μου, σὲ ἔσωσεν ἡ πίστις σου, πορεύου εἰς εἰρήνην· τῆς εἶπε μὲ τὸν τρόπον τὸν πλέον μειλίχον· καὶ μὲ τὴν ἁγίαν χειρὰ Του τὴν ἐβοήθησε νὰ σηκωθῇ.

Ἡ Βερενίκη ἀνεγεννήθη. Ἐσηκώθη ὀρθία καὶ ὀλοφύχως ἠσπάσθη τὴν χεῖρα ἐκείνην τὴν πάναγνον.

Γ.

Ἄλλὰ ποῖος εἶνε αὐτός, ὁ ὅποιος ἀπ' ἐκεῖ κάτω ἔρχεται δρομαῖος καὶ καθιδρῶς πρὸς τὴν συνοδείαν μας. Τίνα ζητεῖ; Τί νέα φέρει;

Εἶνε ὁ ὑπηρέτης τοῦ Ἰαείρου.

Ἄ!

Ὁ Ἰαείρος ὠχρεῖ.

— Ὅμιλοι, λέγε, ὑπηρέτα. Πῶς πάει τὸ παιδί;

— Τὸ θυγάτριον ἀπέθανε· μὴ θέτης εἰς κόπον τὸν Διδάσκαλον.

— Ἀπέθανεν! Ἄλλὰ κάλλιον νὰ μὲ συνέτριβον χίλιοι κεραυνοί, παρὰ νὰ ἤκουον τὸ ἄγγελμα αὐτὸ τὴν στιγμὴν ταύτην. Ἀπέθανε! Δὲν Σοῦ τὸ ἔλεγα, Χριστέ; Δὲν ἤθελες νὰ μὲ ἀκούσης. Ἐστάθης εἰς τὸν δρόμον διὰ νὰ ἰατρεύσης καὶ αὐτὴν τὴν γυναῖκα, ὡσάν νὰ μὴ ἤμποροῦσε νὰ Σὲ συναντήσῃ ἄλλην φορὰν. Δὲν Σοῦ τὸ ἔλεγα; Καὶ τώρα;...

— Μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε καὶ θὰ σωθῇ τὸ παιδί σου· ἀπαντᾷ γαλήνιος ὁ Χριστός.

— Θὰ σωθῇ!!! Καὶ ὁ ἀρχισυνάγωγος κινεῖ θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν...

Καὶ τώρα ἦλθον εἰς τὴν οἰκίαν. Κόσμος πολὺς περιέμενε κάτω, μοιρολογῆτραι ἐξεφώνιζαν ἀπ' ἐπάνω, καὶ τὰ πρὸς κηδεῖαν ἦσαν ἔτοιμα.

Ὁ Χριστὸς ἔλαβε μαζὴ Του τὸν πατέρα τοῦ κορασίου καὶ τρεῖς ἐκ τῶν μαθητῶν Του τοὺς πλέον ἀγαπημένους Του, τὸν Πέτρον, τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν μικρότερον ἀπὸ ὅλους καὶ ἀχώριστόν του Ἰωάννην, καὶ ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κορασίδος. Ἐξεδίωξε δὲ καὶ ἐκεῖθεν τὰς μοιρολογῆτρας μὲ τὰ ἄνοστά των μοιρολόγια καὶ τὸν ἄλλον τῶν γυναιῶν συρφετόν, τὰ ὅποια δῆθεν συμπονοῦντα τὴν κυρίαν τῆς οἰκίας διὰ τὴν ἐνσκήψασαν συμφορὰν ἔκλαιον καὶ ὠδύροντο καὶ κατεξέσχίζον τὸ πρόσωπον καὶ ἀνοήτως ἐξερρίζοναν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς των. Ἐκράτησε δὲ μόνην τὴν μητέρα τῆς κορασίδος, ἡ ὅποια ἔκλαιε καὶ αὐτὴ ἡ δυστυχὴς ἀπαρηγόρητα, ἐκόλλα τὰ χεῖλη τῆς εἰς τὸ ἀνθοστεφανωμένον ἀλλὰ κατάκρυον μετωπάκι τῆς κόρης, καὶ ὡσάν νὰ ἦντλει ἐκεῖθεν ἡ καυμένη ἡ μήτηρ περισσότερο πόνον καὶ περισσότερον δηλητήριο, ἐπιπτε λιπύθυμος πρὸ τοῦ φερέτρου.

— Μὴ κλαίετε· δὲν ἀπέθανε, κύριοι, ἡ κορασίς σας, ἀλλὰ κοιμάται, τοῖς λέγει γλυκὰ-γλυκὰ τὸ παρήγορον τοῦ Χριστοῦ μου στόμα.

— Κοιμάται!

Καὶ σείουν καὶ πάλιν ἀπελπιστικῶς πατέρας καὶ μητέρα τὰς κεφαλὰς των. Εἶνε τῆς ἰδέας οἱ γονεῖς αὐτοὶ τοῦ κορασίου, ὅτι ἐφόσον καὶ ἐλάχιστος σπινθὴρ τῆς ζωῆς ἐναπέμενεν εἰς τὰ παγωμένα μέλη τῆς ἀσθενούς, ἐναπελείπετο καὶ ἐλπίς τις ἰατρείας. Ἀλλὰ τώρα, ὅποτε καὶ ὁ τελευταῖος αὐτὸς σπινθὴρ ἐξηφανίσθη... μήπως ὁ Χριστὸς εἶνε Θεὸς νὰ ἀνιστᾷ καὶ ἀποθαμμένους;...

Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶνε πραγματικῶς Θεός, καὶ ὡς Θεὸς εἶνε Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Αὐτὸς εἶχε διατάξῃ

τοὺς ἀγγέλους του,—δύο κατάλευκα ὡς κρῖνοι ἀγγελοῦδια— νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Ἰαείρου καὶ νὰ πάρουν εὐμορφα εὐμορφα καὶ χωρὶς τὸν ἐλάχιστον πόνον τὴν κατάλευκον ὡς κρῖνος ψυχὴν τῆς δωδεκαετίδος κόρης. Καὶ οἱ ἀγγελοὶ ἤκουσαν τὴν προσταγὴν τοῦ Κυρίου των καὶ ἐπέταξαν χαρούμενοι εἰς τὸ κρεββατάκι τῆς κορασίδος, καὶ ἐφίλησαν γλυκὰ-γλυκὰ τὸ μετωπάκι τῆς, καὶ ἐπῆραν τὴν ψυχὴν τῆς καὶ τὴν ἀπέθεσαν προσεκτικὰ-προσεκτικὰ ἐπάνω εἰς τὰ μετὰξίνα πτερά των καὶ ἀνέβαιναν καὶ ἀνέβαιναν καὶ ἀνέβαιναν, διὰ νὰ τὴν φέρουν εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ τὴν κάμουν ἀγγελάκι καὶ ἐκείνην. Καὶ τοῦ Χριστοῦ τὸ παντεποπτικὸν βλέμμα εἶχε συναντήσῃ, ὅταν ἤρχετο εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Ἰαείρου, τοὺς δύο αὐτοὺς ἀγγέλους μὲ τὸ πολύτιμόν των φόρτωμα καὶ τοὺς ἐκαμάρονε. Πλὴν τώρα, συγκεκριμένος ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὸν μητρικὸν καὶ πατρικὸν πόνον, θέλει νὰ δώσῃ ὀπίσω εἰς τοὺς γονεῖς αὐτοὺς τὴν ἀποχωρισθεῖσαν ψυχὴν. Καὶ εἰς μίαν μυστικὴν καὶ πάλιν διαταγὴν του, οἱ ἀγγελοὶ τὸν ἀκούουν, γυρνοῦν ὀπίσω καὶ εἰσάγουν μυστικὰ τὴν ψυχὴν εἰς τὸ σῶμα τῆς κόρης.

— Σήκω ἐπάνω, κόρη μου, λέγει ὁ Χριστός.

Αἱ ὠχραὶ παρειαὶ τῆς κόρης κοκκινίζουν, πορφυροῦνται τὰ χεῖλη τῆς, κινοῦνται τὰ βλέφαρά τῆς, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀνοίγουν καὶ τὸ κοράσιον ἀνατινάσσεται σύσσωμον.

— Πῶς; πῶς; εἶναι ἀλήθεια; εἶναι ἀλήθεια; ἐρωτοῦν ἐκπληκτοὶ οἱ γονεῖς.

— Δώσατέ τῆς νὰ φάγῃ, πρὸς πιστοποίησιν.

— Φέρετε ζωμόν, φέρετε γάλα... Τρώγει!... Ἀνέστη πραγματικῶς! Κόρη μου, κόρη μου, λέγει ἡ μήτηρ καὶ ρίπτεται παράφορος ἐπὶ τοῦ θυγατρίου τῆς.

— Χριστέ μου, Θεέ μου, λέγει καὶ ὁ Ἰαείρος καὶ ρίπτεται παράφορος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ υἱοῦ τῆς Μαρίας.

Παπᾶ-Σπύρος.

ROBINSONETTA

(Συνέχεια· ἴδε Φυλλ. 3).

να ἐσπέρας μου ὠμίλησε διὰ τὸν Ἀνδρέαν, ἡ φωνή της ὅμως ἦτο πολὺ ἀδύνατος· ἐπειτα δὲ ἐνῶ μὲ ἐφιλοῦσε ἔκλεισε τὰ ὀμμάτιά της... Αἱ γειτόνισσαι, αἱ ὁποῖαι εὕρισκοντο εἰς τὸ σπῆτί μας μὲ ἐπῆραν μαζῆ των. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἔφεραν τὴν μητέρα μου εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀφοῦ μὲ ἐφόρεσαν μαῦρα, καὶ ἐπειτα εἰς τὸ νεκροταφεῖον... Δὲν μὲ ἄρρησαν νὰ ἐπιστρέψω καὶ νὰ κοιμηθῶ εἰς τὸ σπῆτί μας. Ἐγὼ ἔκλαια, διότι εἴξευρα ὅτι ἡ μητέρα μου ἀπέθανεν, ὅτι τὴν ἔβαλαν μέσα εἰς τὸ μνήμα καὶ ὅτι δὲν θὰ τὴν ἔβλεπα πλέον. Μοῦ ἔλεγαν νὰ μὴ κλαίω, ἐγὼ ὅμως ἔκλαια.

— Καὶ εἶχες δίκαιον! εἶπεν ὁ Πέτρος στενάζων.

— Τότε, ἐξηκολούθησεν ἡ μικρά, αἱ γειτόνισσαι ἔλεγαν μεταξύ των· «Τί θὰ κάμωμεν αὐτὸ τὸ κορίτσι;» Ἐγὼ ἀπήντησα·

— Νὰ μὲ κάμετε βοσκοπούλαν ἢ ὑπηρετρίαν, καὶ θὰ ἰδῆτε πόσον θὰ μείνουν εὐχαριστημένοι ἀπὸ ἐμέ. (Ἐλεγε αὐτὸ διότι ἐνθυμούμην τὴν μητέρα μου, ἡ ὁποία μοῦ ἔλεγε πάντοτε ὅτι πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐργάζεται διὰ νὰ κερδίῃ καὶ νὰ ἡμπορῇ νὰ ζῆ). Ὁ ἐργασθῶ, θὰ εἶμαι πολὺ φρόνιμη, θὰ ὑπακούω εἰς τὸ ἀρεντικὸ μου...

Αἱ γειτόνισσαι εἶπαν· «Αὐτὴ εἶναι καλὴ ιδέα!» Ἀλλὰ δὲν μοῦ ἤρξαν θέσιν, διότι μία γειτόνισσα εἶπε· «Καλλίτερον εἶνε νὰ εἰδοποιήσωμεν τὴν ἐξαδέλφην της τὴν Μαριγῶ, ἡ ὁποία εὕρσκεται εἰς τὴν πόλιν, ὅτι ἡ μικρὰ ἔμεινε μόνη. Ἡ Μαριγῶ εἶνε καὶ νουνά της καὶ ἴσως θὰ τὴν πάρῃ πλησίον της. «Ναί, ναί, ἀπήντησαν καὶ αἱ ἄλλαι, αὐτὸ εἶνε σωστόν.»

Ἐστειλαν ἐπίτηδες ἄνθρωπον εἰς τὴν πόλιν, αὐτὸς δὲ ὅταν ἐπέστρεψεν εἶπεν ὅτι ἡ ἐξαδέλφη μου ἡ Μαριγῶ μὲ ἤθελε πλησίον της. Ὁ ἴδιος μὲ ἔφερον εἰς τὴν νουνά μου.

Ὅταν ἡ Μαριγῶ μὲ εἶδε, μὲ ἐνηγκαλίσθη καὶ μοῦ εἶπε·

— Μαρία μου, δὲν εἶμαι πλουσία· ἀλλὰ ἂν μείνης πλησίον μου καὶ εἶσαι φρόνιμη, θὰ μὲ εὐχαριστήσῃς καὶ θὰ εὐχαριστηθῆς καὶ σύ.

Καὶ δὲν ἔλεγε ψεύματα. Ἦτο πολὺ καλὴ, τόσον καλὴ, ὅσον καὶ ἡ μητέρα μου. Ἐκτός

τούτου ὠμοιάζε πολὺ τὴν μητέρα μου, διότι ὠμιλοῦσε καὶ ἐσυλλογιζέτο καθὼς καὶ ἐκείνη... Ἦρχετο στιγμὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐνόμιζα ὅτι εὕρισκόμην μὲ τὴν μητέρα μου. Ἡ μητέρα μου συνείθιζε νὰ ἀφίη τὰ μαλλιά μου νὰ κρέμονται εἰς τὴν ράχην μου, καθὼς τὰ ἔχω τώρα (καὶ ἡ μικρὰ Μαρία ἔφερε τὴν χεῖρά της εἰς τὴν πυκνὴν καὶ μακρὰν κόμην της). Ἐλεγε ὅτι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἦμην εὐμορφη, καὶ ὅταν αἱ γειτόνισσαι εὕρισκον αὐτὸ παράξενον, ἐκείνη ἀπήντα· «Τί σὰς μέλει; ἀφοῦ αὐτὸ ἀρέσει εἰς ἐμέ;»

Καὶ μοῦ ἄφρινε πάντοτε τὰ μαλλιά μου τοιουτοτρόπως χυτὰ καὶ ἐχαίρετο πολὺ ὅταν τὰ ἐκτένιζεν. Ἐπειτα, προσέθηκεν ἡ Μαρία σείουσα τὴν κόμην της, αὐτὸ ἀρέσει καὶ εἰς ἐμέ. Ἄν τὰ δέσω εἰς τὴν κεφαλὴν μου, νομίζω ὅτι σηκῶνω μεγάλον βῆρος.

Ἄλλ' ὅταν αἱ γειτόνισσαι μὲ ἔστειλαν εἰς τὴν ἐξαδέλφην Μαριγῶ, εἶπον ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἀφήσουν τὰ μαλλιά μου νὰ κρέμονται, διότι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ὠμοιάζω ἀγρίαν. Τὰ ἔκαμαν λοιπὸν ἓνα κόμβον ὀπίσω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν μου. Αὐτὸ μὲ ἐκούραζε καὶ μὲ ἐστενοχωροῦσεν, ἀλλ' ἔκαμνα ὑπομονήν.

Ἐρθασα τὸ ἐσπέρας εἰς τὴν ἐξαδέλφην Μαριγῶ, τὸ δὲ πρωί, ὅταν ἐξύπνησα μοῦ εἶπεν·

— Ἐχεις εὐμορφη μαλλιά καὶ πρέπει νὰ σοῦ τὰ κτενίσω.

Ἀφοῦ τὰ ἔλυσε καὶ τὰ εἶδε νὰ πέσουν εἰς τὴν ράχην μου, εἶπεν·

— ὦ! πρέπει νὰ τὰ ἀφήσωμεν χυτὰ καθὼς εἶνε τώρα. Ἐτσι εἶσαι πλέον εὐμορφη.

Ἐγὼ ἀπήντησα·

— Ἡ μητέρα μου τὰ ἄρρηε πάντοτε χυτὰ.

— Αὐτό, εἶπεν, εἶνε ἓνας λόγος περισσύτερον, διὰ νὰ μείνουν χυτὰ.

Καὶ αὐτὴ ἐχαίρετο πολὺ ὅταν μὲ ἐκτένιζε κάθε πρωί.

Ἡ ἐξαδέλφη μου ἡ Μαριγῶ ἔραπτεν ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν νύκτα ἀκόμη εἰς τὸ φῶς τοῦ λύχνου, καὶ μὲ ἐμάνθανε καὶ ἐμὲ νὰ ράπτω μαζῆ της. Ἐνῶ δὲ ἐράπταμεν μοῦ διηγεῖτο ἱστορίας ἢ ἐτραγουδοῦσε, καὶ ἐτραγουδοῦσα καὶ ἐγὼ μὲ αὐτήν. Μίαν ἢ δύο φορές μὲ ἐπῆρε μαζῆ της διὰ νὰ φέρῃ εἰς τοὺς πελάτας τὴν

ἐργασίαν της, ἐπειτα μὲ ἔστειλε μόνην. Μοῦ ἔλεγε ὅμως νὰ μὴ σταματῶ εἰς τὸν δρόμον. Καὶ πραγματικῶς δὲν ἐσταματοῦσα, ἀλλὰ ἐπέστρεφα ἀμέσως. Ἐπειτα κατέβαινα καὶ ἡγόραζα ὅ,τι ἐχρειάζετο διὰ νὰ φάγωμεν, ἐμαγειρεύουσα, ἐσκουπίζα καὶ ἔκαμνα ὅλας τὰς ἐργασίας, ἐνῶ ἡ νουνά μου εἰργάζετο. Ποτὲ δὲν μὲ ἐμάλωνεν. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε ὅτι ποτὲ καὶ ἐγὼ δὲν παρήκουα εἰς αὐτήν. Κάποτε μοῦ ἔλεγε·

— Ἀγαπητὴ μου μικρά, βέβαια θὰ στενοχωρῆσαι πολὺ μέσα εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον, ἐνῶ εἶσαι συνειθισμένη εἰς τὴν ἐλεύθερον ζωὴν τῆς ἐξοχῆς! Ἐγὼ ὅμως δὲν ἔχω καλὰ πόδια διὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὸν περίπατον (καὶ ἦτο ἀλήθεια, διότι ἐπερπατοῦσε μὲ ἓνα ραβδί), καὶ δὲν θέλω νὰ σὲ ἀφήσω νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν περίπατον ὀλομόναχην.

Ἐγὼ δὲ νὰ μὴ τὴν λυπήσω ἔλεγα ὅτι δὲν στενοχωροῦμαι, ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε ὅτι ἦσθαι νόμην πολλὰς φορές τὰ πόδια μου ὅτι ἤθελαν νὰ τρέξουν. Ὅταν ἔβλεπα τὸν ὥραιον ἥλιον ἐσυλλογιζόμην·

— Πόσον ὥραία θὰ εἶνε τώρα ἡ ἐξοχὴ εἰς τὸ χωρίον μας.

Τὴν κυριακὴν ἡ ἐξαδέλφη Μαριγῶ μὲ ἐλάμβανε μαζῆ της εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅταν δὲ ἐπέστρεψαμεν ἐβλέπαμεν τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸν δρόμον καὶ ὠμιλοῦσαμεν διὰ τὸ χωρίον μας καὶ διὰ τὴν μητέρα μου... Ἄχ! εἴμεθα μαζῆ πολὺ εὐτυχισμένοι.

Ἄλλ' ἓνα βράδυ, ἐνῶ ἐρράπταμεν πλησίον εἰς τὴν λυχνίαν, ἡ Μαριγῶ εἶπε·

— Θεέ μου! Θεέ μου! Τί ἔπαθα; Τί ἔχω;

Καὶ ἔπεσε κάτω ἀπὸ τὸ κάθισμά της. Ἡ θέλησα νὰ τὴν σηκώσω, ἀλλὰ δὲν ἦμην ἀρκετὰ δυνατὴ διὰ νὰ τὸ κατορθώσω. Οὔτε ἐκινεῖτο οὔτε ὠμιλοῦσε πλέον... Ἐρροθήθηκα... Ἦνοιξα τὴν θύραν καὶ ἐφώναζα ἐνῶ ἔκλαια. Ἦλθαν πολλοὶ ἄνθρωποι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἔβαλαν τὴν ἐξαδέλφην Μαριγῶ ἐπάνω εἰς τὸ κρεβάτι της. Ἡθέλησα νὰ μείνω πλησίον της, ἀλλὰ δὲν μὲ ἄφησαν. Καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην ἐκοιμήθην εἰς ἄλλο μέρος.

Τὸ πρωί ἠθέλησα νὰ ὑπάγω νὰ ἰδῶ τὴν ἐξαδέλφην μου Μαριγῶ, ἀλλὰ μοῦ εἶπαν·

— Ὅχι, μείνε ἐδῶ.

— Διατί; ἠρώτησα.

— Διότι...

Ἐπειτα μὲ ὠδήγησαν εἰς τὴν κηδείαν,

καθὼς ἔκαμαν, ὅταν ἀπέθανεν ἡ μητέρα μου. Ὅταν ἐπέστρεψαμεν ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖον, οἱ ἄνθρωποι ἔλεγαν πάλιν·

— Τί θὰ κάμωμεν τώρα τὴν μικράν;

Ἐνας χονδρὸς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐκρατοῦσε κάτω ἀπὸ τὴν οἰκίαν ἐκείνην ἐν ξενοδοχείον, εἶπεν·

— Ἄν θέλῃ νὰ ἔλθῃ μαζῆ μου, τὴν λαμβάνω ὡς ὑπηρετρίαν.

Ἐπειδὴ ἐγὼ ἐνθυμούμην πάντοτε τοὺς λόγους τῆς μητέρας μου καὶ τῆς νουνᾶς μου ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἐργάζεται διὰ νὰ κερδίῃ τὸ ψωμί του, εἶπα εἰς τὸν χονδρὸν ἄνθρωπον ὅτι δέχομαι. Μὲ ἔλαβε λοιπὸν μαζῆ του καὶ μὲ ἔβαλεν ἀμέσως νὰ πλύνω πιάτα καὶ ποτήρια, νὰ σκουπίζω τὰ τραπέζια, καὶ νὰ φέρω φαγητὸν εἰς τοὺς ἐργάτας, οἱ ὁποῖοι ἔτρωγαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Τὸ ξενοδοχεῖον ἦτον ὑπόγειον καὶ ἔπρεπε νὰ καταβῆς διὰ νὰ ἐμβῆς εἰς αὐτό. Εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἐγὼ εὕρισκόμην πάντα διὰ νὰ πλύνω τὰ πιάτα ἦτο πάντα σκοτεινὰ καὶ ὅλη τὴν ἡμέρα ἔκακε λάμπα. Ἐκεῖ δὲν ἔβλεπα καθόλου τὸν ἥλιο καὶ τὸν καλὸ καιρὸ.

— Τί κακὸ μέρος! εἶπεν ὁ Πέτρος.

— Ὁ κύρ Μιχάλης ὅμως εἶχε κάποτε τὸ χέρι μακρὸ καὶ βαρὺ.

— Σὲ ἔδερεν; Ἦτο κακός;

— Δὲν ἦτο κακός, ἀλλὰ τὸ βράδυ ἐμέθοῦσε καὶ τότε ὠμιλοῦσε μὲ τὸ χέρι.

— Καὶ ἔμενες πλησίον του;

— Τί νὰ κάμω; ἐκέρδιζα τὸ ψωμί μου. Οἱ ἐργάται ὅμως, ὁ ὁποῖοι ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν μὲ ἀγαποῦσαν. Καὶ ὁ κύρ Μιχάλης ὅμως ἀφοῦ τὸ βράδυ μὲ ἔδερεν τὸ πρωί μοῦ ἔλεγε·

— Εἶσαι καλὸ κορίτσι. Ἐλα νὰ φιλιωθῶμεν.

Καὶ μοῦ ἔδιδε τὸ χέρι. Αὐτὸ ἐβάσταξε τρεῖς μῆνας, ἀλλὰ ἓνα βράδυ ἐμέθυσε περισσότερον καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐκαθάρισα ἀρκετὰ γρήγορα ἓνα τραπέζι, μὲ ἔπιασεν ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ ἐκτύπη τὴν κεφαλὴν μου εἰς τὸν τοῖχον. Βέβαια θὰ μὲ ἐσκότονεν ἂν οἱ ἐργάται, οἱ ὁποῖοι ἔτρωγαν, δὲν μὲ ἐγλύτοναν ἀπὸ τὰ χέρια του. Ἐνῶ οἱ ἐργάται μὲ ἐπαιρναν μαζῆ των, ὁ κύρ Μιχάλης ἐφώναζε·

— Νὰ μὴ τὴν ξαναἰδῶ! Ἄν ξαναπατήσῃ ἐδῶ θὰ τὴν πνίξω... τὴν τεμπέλα· τρώγει μονάχα καὶ τίποτε δὲν κάνει.

— Καὶ ἐνῶ διηγείσαι αὐτά, γελᾷς! εἶπεν ὁ Πέτρος.

— Διότι αυτή τη στιγμή μου έρχονται γέλοια. Έγώ είξευρα καλά ότι δεν ήμουν όκνηρά. Όσο όμως διά το φαγητό, ναι, έτρωγα καλά, επειδή ο κύριος Μιχάλης ποτέ δεν έκαμνε παρατήρησι δι' αυτό.

— Έπρεπεν αυτός ο μεθύστακας να σε άφηνη και νηστική! είπεν ο Πέτρος.

— Περίμενε και θά ίδης. Δι' αυτό το ζύλο έθύμωσαν όλοι οι πελάται του και είπαν· «Δέν πρέπει να μείνη πλέον εδώ ή Μαρία. Να τής βρούμεν άλλο μέρος.»

Με έκράτησαν δύο ημέρας, έπειτα ένας από αυτούς με έφερεν εις μίαν γραίαν, ή οποία έπωλούσεν εις ένα μικρό έργαστήρι κορδέλαις, κλωσταίς, βελόναις και καρφίτσαις. Η γραία με ήθελε διά να σκουπίζω το έργαστήρι και το σπήτι, ή εργασία μου όμως ήτο όλίγη. Έστερον από την εργασία, πού έκαμνα εις του κύριου Μιχάλη, τώρα ενόμιζα ότι δεν έκαμνα τίποτε. Η γρηά δεν ήθελε να έχω τα μαλλιά μου χυτά και μου τα έδενεν επάνω εις την κεφαλή μου. Τουτό όμως με έστενοχωρούσεν, αλλά το υπέφερα. Όταν την νύκτα επλάγιαζα και είξευρα ότι ή γραία κοιμάται τότε τα έλυα και ήμην εύχαριστημένη. Τέλος έκέρδιζα το ψωμί μου, ή αλήθεια όμως είναι ότι μου έδιδε μόνον ψωμί.

— Λοιπόν, σε άφινε νηστική;

— Μου έδιδε να τρώγω όσο έτρωγε και αυτή, άλλ' αυτή έτρωγε πολύ όλίγο! Κάθε πρωί ήγόραζε και διά τας δύο μας δέκα παράδων κρύο γάλα και το έμοιράζαμεν. Μαζή δε με αυτό μου έδινεν ένα κομμάτι ψωμί χονδρό όσον τα δύο δάκτυλά μου. Το μεσημέρι διπλό ψωμί και όλίγο τυρί. Τής καλαις ημέραις ένα αυγό βραστό. Το βράδυ ό,τι και το πρωί, δηλαδή κρύο γάλα και όλίγο ψωμί.

— Και δεν τής έλεγεσ ότι πεινάζ; διότι βέβαια θά επείνας, είπεν ο Πέτρος.

— Έπεινούσα, αλλά εφοβούμην μήπως την δυσαρεστήσω. Το βράδυ επεινούσα τρομερά, αλλά έπινα νερό, διότι αυτό δεν μου το εμπόδιζεν, έπειτα επλάγιαζα, με επαιρνεν ο ύπνος και έλησμονούσα την πεινά μου.

— Και έμεινες πολλόν καιρό πλησίον της;

— Περισσότερον από δύο μήνες.

— Βέβαια, δεν επάχυνες.

— Όχι. Ο εργάτης, ό οποίος με είχε φέρη εις την γραίαν, έπερνούσε κάποτε εμπρός από το έργαστήρι και έλεγεν εις την γραίαν· «Είνε περίεργο πόσον είναι ισχνή και χλωμή».

Τότε με έρωτούσεν·

— Μήπως είσαι άρρωστη;

— Όχι, έλεγα.

— Είσαι εύχαριστημένη;

— Ναι, άπαντούσα.

— Τότε, δεν ήσουν δύσκολη, είπεν ο Πέτρος.

— Η γραία ήτο καλή δι' έμέ. Δεν με έδερνε και εκοπίαζα όλίγον.

— Σε άφινεν όμως να άποθάνης από την πείνα.

— Δεν ήμπορεί να τα εύρη τις όλα.

— Τέλος, την άφησες;

— Ναι. Μίαν ήμέραν μία κυρία ήγόρασε διάφορα πράγματα και τα έφερα εις το σπήτι της. Μου έδωκε διά τον κόπον μου είκοσι παράδες, επειδή δε επεινούσα, καθώς πάντοτε, ενώ επέστρεφα ήγόρασα όλίγο ψωμί. Έπειδή δεν ήθελα ν' άργήσω διά να μη με μαλώση, ενώ επεριπατούσα έτρωγα. . . Άχ! τί καλόν πού ήτο εκείνο το ψωμί! Πόσον καιρόν είχον να φάγω τέτοιο ψωμί! Άλλ' όταν επλησίαζα εις το έργαστήρι, ή κυρία μου έστέκετο έξω εις τον δρόμον με δύο άλλαις γυναίκες και είδε να κρατώ το ύστερόν κομμάτι του ψωμιού.

Όταν δε έφθασα μου είπε·

— Πού βρήκες το ψωμί πού έτρωγες;

Είπα ότι το ήγόρασα, τότε δε έθύμωσε και έφώναζε·

— Τί λέγεις, βρωμοκόριτσο; Μήπως επεινούσες; Άκούετε, κυρία; Ημπορεί να πιστεύση κανείς πώς δεν τής δίδω να τρώγη;

Έγώ είπα·

— Όχι, κυρία, όχι! Μόνον το ψωμί μου ήρεσε, διότι ήτο πολύ κόκκινο, και το ήγόρασα με τής είκοσι παράδες πού μου έδωκαν.

— Άκούετε αυτή την μικρή λαίμαργη; Θέλει να έβγη το όνομά μου. Κρημνίσου, άνόητη! Κρημνίσου, αδιάντροπη! Κρημνίσου, ψεύτρα!

— Έγώ δεν είμαι ψεύτρα!

— Λέγει πώς τής έδωκαν είκοσι παράδες, και πώς ήγόρασε με αυτούς ψωμί, αλλά βέβαια, θά έζήτησεν έλεημοσύνη. Φύγε, ζητιάνα, φύγε!

— Καλά, φεύγω.

Και έφυγα. Δεν με έμελε διότι επεινούσα, αλλά έθύμωσα διότι με έλεγε ζητιάνα, και ψεύτρα. Έγώ ούτε ψεύματα είπα, ούτε έζητιάνεψα, διότι ένθυμούμην πάντοτε την μητέρα μου, ή οποία μου είχεν έμποδίση αυτό.

* Έπήγα εις την κυρίαν, ή οποία μου είχε δώση τους 20 παράδες και διηγήθηκα εις αυτήν τί συνέβη. Με ήρώτησε πώς έξούσα με την γραίαν, και με έκράτησεν εις την οικίαν της έως ότου να μου εύρη μίαν θέσιν. Άχ, αν με έκρατούσε πλησίον της περισσότερο καιρό! . . .

Έστερον από δύο ήμέρας με έβγαλεν εις μίαν ράπτριαν. Ήσαν τρεις εργάτριαι, έγώ δε ήμην πολύ εύχαριστημένη, διότι θά έμάνθανα ένα επάγγελμα. Η κυρία μου ώνομάζετο κυρία Χρυσοχέρη. Ο άνδρας της ήτο σιδηρουργός και είχε τρία παιδιά, ένα άγόρι αρκετά μεγάλο, το όποιον έδούλευε με τον πατέρα του, ένα κορίτσι δυστυχισμένο επτά χρόνων, το όποιον δεν επερπατούσε, διότι τα πόδια του ήσαν πιασμένα, και εκάθητο πάντοτε εις την καρέκλα· αυτό ποτέ δεν ώμιλούσε και πάντοτε ήτο θυμωμένο. Έπειτα είχεν ένα μικρό κορίτσι, το όποιον επήγαινα πάντοτε εις τον περίπατο, κάτω από τα δένδρα τής πλατείας. Άμα του έδιδαν την σούπαν μου έλεγαν· « Έμπρός, Μαρία, πήγαινε τή μικρή να περιπατήση εις την πλατειάν».

Και έφευγα έως εις την ώραν του φαγητού. Έστερον από το φαγητόν πάλιν τα ίδια, έως την ώραν του δείπνου. Το βράδυ έπρεπε να το νανουρίζω όλόκληρες ώραις. Το επεριποιούμην όσον ήμπορούσα καλλίτερα, άλλ' ή κυρία μου ποτέ δεν ήτον εύχαριστημένη.

Έπειτα το μεγάλο το άγόρι, όταν δεν το έβλεπαν με έκτυπούσε, και όταν έσπανε διάφορα πράγματα, έλεγεν ότι τα έσπανα έγώ. Δι' αυτό με έμάλοναν, με έτιμωρούσαν και με έστελλαν να κοιμούμαι νηστική.

Ο σιδηρουργός με έφώναζε πολλές φοράς εις το μαγαζειόν του διά να τραβώ το φυσερόν, όταν δε εκουραζόμην, μου έδιδεν ένα γρόνθον εις την ράχιν. Και εκεί έπρεπε να έχω τα μαλλιά μου δεμένα, αυτό δε με εκούραζε πολύ. Όταν τα εκτένιζα, το κακό άγόρι ήρχετο και τα έτραβούσε διά να με κάμη να πονέσω και να φωνάζω. Έπειτα έδιδα εις την άρρωστη να τρώγη, αυτή δε με εκτύπα, με έτσουγκράνιζε και έπτυνεν εις το πρόσωπόν μου. Αν έλεγα τίποτε και ή κυρία Χρυσοχέρη θά με έδερνε, διότι θά έλεγα κακό διά την ταλαιπωρη θυγατέρα της, ή οποία, καθώς έλεγεν, ήτο τόσο καλή.

Και με αυτόν τον τρόπο έμάθαινα να ράπτω φορέματα. Έμεινα εκεί τέσσαρας μήνας χωρίς να έγγίσω ποτέ βελόνην.

— Άλλ' έπρεπε να παραπονεθής εις την κυρίαν, ή οποία σε έβαλεν εκεί, είπεν ο Πέτρος.

— Μίαν φοράν ήλθεν ή κυρία, και ήρώτησεν αν ήσαν από έμέ εύχαριστημένοι. Τής είπον ότι έχω όλα τα ελαττώματα του κόσμου και έφάνη πολύ δυσηρεστημένη. Έγώ ήρχισα να κλαίω, τότε δε εκείνη είπε·

— Βλέπετε ότι μετενόησε. Θά γείνη καλλιτέρα. Συγχωρήσατέ την.

Έγώ τί ήμπορούσα να είπω; Όταν όμως άνεχώρησεν είπον ότι με εκατηγόρησαν άδικα. Έπειδή δε υπήρξα τόσο αδιάντροπη διά να με σωφρονίσουν με άφησαν νηστικήν και με έβγαλαν να κοιμηθώ κάτω από την σκάλα. Αν έτολμούσα ως παρεπονούμην άλλην μίαν φοράν.

Όταν ή κυρία επέστρεψε τής είπον ότι έγεια καλλιτέρα. . . . Εκείνη με συνεχάρη, εκείνο δε το έσπέρας μου αφήκαν το δείπνόν μου και το κρεβάτι μου. Το δείπνόν μου ήτο ένα κομμάτι ψωμί, το δε κρεβάτι μου ένα παλαιόν άχυρόστρωμα εις το ύπερϋον.

Έπρεπε να κάμνω ύπομονήν, και έκαμνα ύπομονήν, διότι τουλάχιστον όταν εύρισκόμην έξω από την οικίαν διά να περιπατώ την μικράν δεν με έμάλοναν. Άλλά το άγόρι ήτο λυσσασμένον εναντίον μου. Έβρεχε το κρεβάτι μου, έσχιζε τα φορέματά μου, εκρυπτε τα ύποδήματά μου, και έλεγεν ότι τα εκρυψα έγώ, και έγέλα, όταν έγώ εκλαια, διότι με έδειραν ή με αφήκαν νηστικήν. Χθές άκόμην, ενώ το μεσημέρι επέστρεφα εις το σπήτι με την μικράν, ο πατέρας με επεριμένεν εις την θύραν. Εκράτει ένα ραβδί, ο δε υίός του έστέκετο πλησίον και έγέλα διά το ζύλον, το όποιον θά έτρωγα. Έπειδή δεν είχα κάμη τίποτε, έσυλλογίσθηκα·

— Όχι, δεν θά με ζυλίση. Θά φύγω και δεν θά επιστρέψω πλέον.

Και έβαλα το μικρόν κατά γής και έφώναξα εις τον πατέρα της.

— Έλα να το πάρης.

(Έπεται συνέχεια).

ΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟ

— Μικρό μου σύννεφο, ποῦ πᾶς;

— Παιδί μου, δὲν γνωρίζω.

Αἰώνια ὅμως γυρίζω

Ὅπου ὁ ἄνεμος μὲ φέρη.

Ὅμως στὸν δρόμο μου αὐτὸ

Βροχὴ καλὴ πάντα σκορπίζω

Τὴ διψασμένη γῆ ποτίζω

Καὶ μ' εὐλογοῦν σ' ὅλα τὰ μέρη.

(ὑπὸ Εἰμαρμένης).

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΜΙΚΡΟΥ ΜΑΘΗΤΟΥ

(Συνέχεια ἴδε Φυλλ. 3).

4.

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ

11 Σεπτεμβρίου.

Ἡ ἐφημερίς ἔγραφε συνιστώσα θερμῶς νὰ βοηθήσωσι μίαν δυστυχῆ γυναῖκα. Ἐνῶ ἤτοιμαζόμεθα νὰ ἐξέλθωμεν μὲ τὴν μητέρα μου διὰ νὰ φέρωμεν εἰς τὴν πτωχὴν ἐκείνην γυναῖκα ὀλίγα ἀσπρόρουχα, ἤλθεν ἡ διδασκάλισσα νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ.

Ἡ ἐπίσκεψις αὐτῆ μᾶς ἠχαρίστησε πολὺ, διότι εἶχε νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν μας ὀλόκληρον ἔτος. Ἡ παλαιὰ διδασκάλισσά μου εἶνε πάντοτε ἡ ἰδίᾳ. Εἶνε μικροπρόσωπος, φορεῖ πάντοτε ἀπλᾶ ἐνδύματα, ἀλλ' εἶνε περισσότερο ὠχρὰ καὶ βήχει συνεχῶς. Ἡ μήτηρ μου τὴν ἠρώτησε·

— Καὶ ἡ υἰεὶα πῶς πηγαίνει; Διατί δὲν προσέχετε τὴν υἰεὶαν σας;

— Τί νὰ κάμω; ἀπήντησεν ἡ διδασκάλισσα μελαγχολικῶς.

— Ὅμιλεῖτε πολὺ καὶ κουράζεσθε μὲ τοὺς μαθητὰς σας.

Τοῦτο εἶνε ἀληθές. Ὅταν ἤμην εἰς τὴν τάξιν τῆς, ἐνθυμοῦμαι ὅτι ὠμίλει ἀδιακόπως, συμβουλευούσα τὰ παιδιά νὰ προσέχουν καὶ νὰ εἶνε εὐτακτα καὶ ἐπιμελῆ. Ἦμην βέβαιος ὅτι θὰ ἤρχετο, διότι οὐδέποτε λησμονεῖ τοὺς παικίους μαθητὰς τῆς.

Δυστυχῆς διδασκάλισσα! Ἐγείνε πλέον ἰσχνή, ἀλλ' εἶνε πάντοτε ζωηρά. Μὲ πόσον ἐνθουσιασμόν ὀμιλεῖ διὰ τοὺς μαθητὰς τῆς!

Ἐφυγε ταχέως, διότι μετέβαινε νὰ ἐπισκεφθῇ ἕνα μαθητὴν τῆς, ὁ ὁποῖος ἔπασχεν ἀπὸ εὐλογίαν. Ὅταν ἀνεχώρει μού εἶπε·

— Λοιπὸν, Παῦλε, ἀγαπᾶς ἀκόμη τὴν διδασκάλισσάν σου τώρα, ὅτε σου παραδίδουν μεγαλειτέρα μαθήματα;

Πρὶν ἀναχωρήσῃ μὲ ἠσπάσθη, ἐνῶ δὲ κατέβαινε τὴν κλίμακα ἐφώνησε·

— Παῦλε, μὴ μὲ λησμονῆς.

— Καλὴ μου διδασκάλισσα, ἐστὲ ἡσυχος. Δὲν θὰ σᾶς λησμονήσω ποτέ. Ὅταν γείνω μέγας θὰ σᾶς ἐνθυμοῦμαι πάντοτε, καὶ θὰ ἐρχομαι νὰ σᾶς βλέπω μεταξὺ τῶν μικρῶν μαθητῶν σας. Ὅταν θὰ διέρχωμαι πλησίον σχολείου καὶ θὰ ἀκούω φωνὴν διδασκαλίσσης, θὰ νομίζω ὅτι ἀκούω τὴν φωνὴν σας καὶ θὰ ἐνθυμοῦμαι τὸν καιρὸν, κατὰ τὸν ὁποῖον ἤμην μαθητῆς σας καὶ ἔμαθα τόσα πράγματα. Σᾶς εἶδον τόσας φορὰς κουρασμένην, ἀλλὰ πάντοτε προσεκτικὴν καὶ ἐπιεικῆ. Πόσον ἀπηλπίζεσθε ὅταν εἰς μαθητῆς ἐκράτει κακῶς τὴν γραφίδα του καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀφήσῃ αὐτὴν τὴν κακὴν συνήθειαν. Πόσον δὲ ἐχαρίστησεν ὅταν εἴμεθα ἐπιμελεῖς! Εἴσθε πάντοτε καλὴ καὶ φιλόστοργος ὡς μήτηρ. Naί, φιλότατη μου διδασκάλισσα, δὲν θὰ σᾶς λησμονήσω ποτέ.

5.

Η ΧΟΡΤΟΠΩΛΙΣ.

Ἄμα ἔφυγεν ἡ διδασκάλισσα, ἡ μήτηρ μου, ἡ ἀδελφὴ μου Ἐλένη καὶ ἐγὼ μετέβημεν διὰ νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὴν δυστυχῆ γυναῖκα, τὴν ὁποίαν συνίστα ἡ ἐφημερίς. Ἐγὼ ἐκράτουν ἕν δέμα ἀσπρόρουχων.

Ἀνέβημεν εἰς τὸ τελευταῖον πάτωμα μιᾶς οἰκίας πολὺ ὑψηλῆς καὶ εὐρέθημεν εἰς μέγαν διάδρομον, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπῆρχον πολλαὶ θύραι. Ἡ μήτηρ μου ἐκρούσε τὴν τελευταίαν, μᾶς ἠνοιξε δὲ μία γυνὴ νέα ἀκόμη, ἰσχνὴ καὶ ξανθὴ. Νομίζω ὅτι τὴν εἶδα νὰ ἔλθῃ πολλὰς φορὰς εἰς τὸ σχολεῖον.

Ἡ μήτηρ μου τὴν ἠρώτησεν·

— Εἴσθε σεῖς ἐκεῖνη, τὴν ὁποίαν συνιστᾶ ἡ ἐφημερίς;

— Naί, κυρία, εἶμαι ἐγὼ.

— Σᾶς ἐφέραμεν ὀλίγα ἀσπρόρουχα.

Ἡ δυστυχῆς γυνὴ μᾶς ἠχαρίστησε θερμῶς. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο παρετήρησα εἰς μίαν γωνίαν τοῦ γυμνοῦ καὶ σκοτεινοῦ δωματίου ἕν παιδίον, τὸ ὁποῖον μᾶς ἔστρεψε τὰ νῶτα.

Ἦτο γονυπετὴς πρὸ μιᾶς καθέκλας καὶ ἔγραφε μετὰ προσοχῆς. Εἶχε τὸ τετραδίον του ἐπάνω εἰς τὴν καθέκλαν καὶ τὸ μελανοδοχεῖον ἐπὶ τοῦ πατώματος.

Πῶς κατώρθωνε νὰ γράφῃ εἰς τὰ σκοτεινά; Ἐνῶ ἐσυλλογιζόμην τότε ἀνεγνώρισα τὸν μικρὸν Νικόν, τοῦ ὁποῖου ἡ μία χεὶρ εἶνε παράλυτος, καὶ τὸν ὁποῖον ἐβασάνιζον χθὲς οἱ τέσσαρες κακοὶ μαθηταί. Εἶπον τοῦτο χαμηλοφώνως εἰς τὴν μητέρα μου, ἐνῶ ἡ δυστυχῆς γυνὴ ἠνοιγε τὸ δέμα τῶν ἀσπρόρουχων.

— Σιωπὴ! εἶπεν ἡ μήτηρ μου. Ἴσως θὰ

αἰσθανθῇ ἐξευτελισμὸν καὶ θὰ προσβληθῇ ἢ φιλοτιμίᾳ του ἂν ἰδῇ ὅτι διδομένον ἐλεημοσύνην πρὸς τὴν μητέρα του. Μὴ τὸν προσκαλέσης.

Ἄλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Νίκος ἐστράφη καὶ μᾶς παρετήρησεν.

Ἐγὼ εὐρισκόμην εἰς ἀμυχανίαν καὶ δὲν εἴξευρον τί νὰ πράξω, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐμειδιάσεν, ἡ δὲ μήτηρ μου μὲ ὤθησε πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ τὸν ἀπασθῶ. Ἐνῶ ἐλάμβανε τὴν χεῖρά μου διὰ νὰ σηκωθῇ τὸν ἐφίλησε μὲ μέγαν εὐχαρίστησιν.

Τότε ἡ μήτηρ του εἶπεν εἰς τὴν ἰδικήν μου·

— Εἶμαι μόνη μὲ τὸ παιδί μου. Ὁ σύζυγός μου ἀνεχώρησε πρὸ ἑξ ἑτῶν εἰς τὴν Ἀμερικὴν διὰ νὰ ζητήσῃ ἐργασίαν, ἀλλ' ἀκόμη δὲν μᾶς ἔγραψεν. Ἐγὼ ἐσύναξα χόρτα, τὰ ἐπωλοῦσα, καὶ μὲ τὰ ὀλίγα χρήματα, τὰ ὁποῖα ἐκέρδιζα κατωρθόναμεν νὰ ἀγοράζωμεν τὸ ψωμί καὶ νὰ μὴν ἀποθάνωμεν τῆς πείνης. Ἄλλὰ κατὰ δυστυχίαν ἠσθένησα, καὶ τότε διὰ νὰ ζή-

σωμεν ἡ ἀγκάσθην νὰ πωλήσω ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅλα τὰ ἐπιπλά μας. Ἐπώλησα καὶ αὐτὸ τὸ τραπέζι, καὶ τώρα ὁ δυστυχῆς Νίκος μου γράφει ἐπάνω εἰς τὴν καθέκλαν.

Τὴν νύκτα δὲν ἀνάπτομεν διόλου φῶς, ὁ δὲ ταλαίπωρος υἱός μου καταστρέφει τὰ ματάκια του διὰ νὰ μελετᾷ εἰς τὰ σκοτεινά. Καὶ πάλιν εἶμαι εὐτυχῆς, διότι δύναμαι νὰ τὸν στέλλω εἰς τὸ δημοτικὸν σχολεῖον, οἱ δὲ καλοὶ διδάσκαλοι τοῦ δίδουν δωρεὰν τὰ βιβλία καὶ τὰ τετραδία του. Ὁ ταλαίπωρος Νίκος μου ἔχει μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ μάθῃ γράμματα.

Ἄχ! κυρία, εἶμαι πολὺ δυστυχῆς.

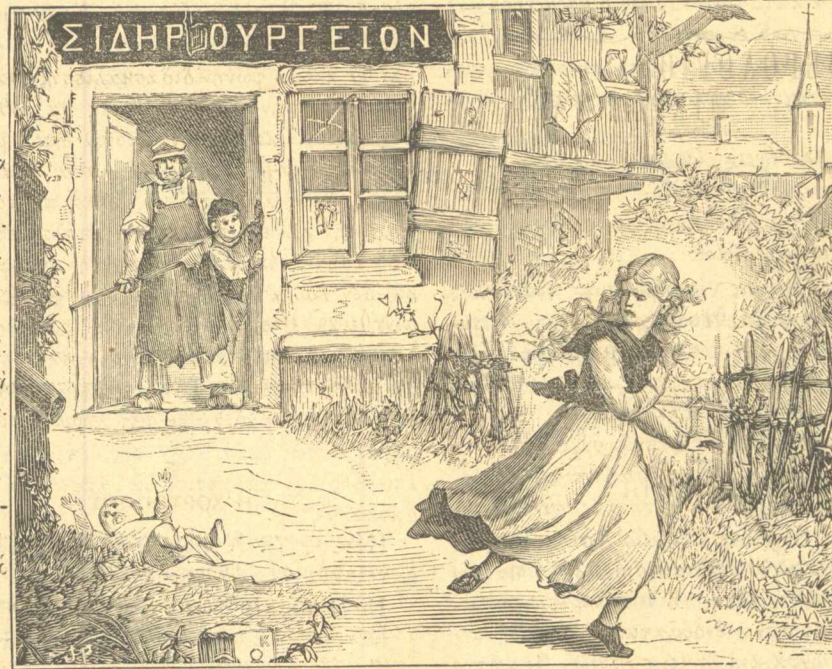
Ἡ μήτηρ μου ἔδωκεν εἰς τὴν πτωχὴν, ὅσα χρήματα ἔφερε μαζὶ τῆς ἐφίλησε τὸν Νικόν καὶ ἐξήλθωμεν τοῦ δωματίου τοῦ μετ' ὀφθαλμοῦς δακρυσιμένους.

Ὅταν ἐπεστρέψωμεν εἰς τὴν οἰκίαν ἡ μήτηρ μου εἶπε·

— Παρετήρησες, Νικό, μὲ πόσον δυσκολίαν σπουδάζει ὁ δυστυχῆς Νίκος; Σὺ ἔχεις ὅτι ἀπαιτεῖται διὰ νὰ σπουδάσῃς καὶ ὅμως κάποτε εὐρίσκεις δύσκολον τὴν σπουδὴν. Παῦλέ μου, ἡ μελέτη μιᾶς μόνον ἡμέρας τοῦ δυστυχοῦς Νίκου ἔχει μεγαλειτέραν ἀξίαν ἀφ' ὅσον ἀξίζει ἡ ἰδική σου μελέτη ἑνὸς ἔτους. Τὰ παιδιά αὐτὰ ἔπρεπε νὰ λαμβάνουν πάντοτε τὰ πρῶτα βραβεῖα.

Ὅταν ὁ πατήρ μου ἤκουσεν αὐτοὺς τοὺς λόγους καὶ ἐπληροφορήθη περὶ τίνος ἐπρόκειτο, μού εἶπε·

— Naί, ἀγαπητέ μου, Παῦλε, ἡ μήτηρ σου

Ἐλα νὰ τὴν πάρης. (Σελ. 55).

ἔχει δίκαιον. Παρατηρῶ ὅτι δὲν πηγαίνεις ἀκόμη εἰς τὸ σχολεῖον μὲ μεγάλην διάθεσιν, καὶ ὅτι δὲν ἀγαπᾷς πολὺ τὰ γράμματα. Ἀλλὰ συλλογίσου πόσον ἀνωφελὴς θὰ ἦτον ἡ ἡμέρα σου ἂν δὲν μετέβαινες εἰς τὸ σχολεῖον. Σήμερον ὅλα τὰ παιδιά μνηθάνουν γράμματα. Καὶ αὐτοὶ οἱ ἐργάται, ἀφοῦ ὅλην τὴν ἡμέραν ἀφανισθοῦν ἀπὸ τὸν κόπον, τὸ ἐσπέρας μεταβαίνουν εἰς τὸ σχολεῖον. Τὰ πτωχὰ κοράσια, ἀφοῦ ἐργασθοῦν ὅλην τὴν ἐβδομάδα εἰς τὰ διάφορα ἐργοστάσια, τὴν κυριακὴν μεταβαίνουν εἰς τὸ κυριακὸν σχολεῖον. Οἱ στρατιῶται ἅμα ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὰ γυμνάσια καταγίνονται εἰς τὴν γραφὴν καὶ τὴν ἀνάγνωσιν. Καὶ αὐτὰ τὰ βωβὰ καὶ τὰ τυφλὰ παιδιά, καὶ αὐτοὶ οἱ φυλακισμένοι μανθάνουν νὰ ἀναγινώσκουν καὶ νὰ γράφουν. Συλ-

λογίσου, Παυλέ μου, τὸ ἐξῆς: "Ὅταν τὸ πρῶν μεταβαίνης εἰς τὸ σχολεῖον, κάμνουν τὸ ἴδιον καὶ ὅλα τὰ παιδιά τῆς πόλεώς μας. Τὸ ἴδιον κάμνουν καὶ ὅλα τὰ παιδιά τοῦ κόσμου, δηλαδή καὶ αὐτὰ μεταβαίνουν εἰς τὸ σχολεῖον. Φέρε εἰς τὴν φαντασίαν σου ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων παιδιῶν, τὰ ὅποια μεταβαίνουν εἰς τὸ σχολεῖον, καθὼς καὶ σύ. Φέρε εἰς τὸν νοῦν σου αὐτὴν τὴν ἀπέραντον μικροφωλεᾶν τῶν μαθητῶν τοσοῦτων λαῶν καὶ συλλογίσθητι τὸ ἐξῆς: "Ἄν ἔπαυεν αὐτὴ ἡ κίνησις, ἡ ἀνθρωπότης θὰ ἐπιπτεν εἰς τὴν βαρβαρότητα. Αὐτὴ ἡ κίνησις, Παυλέ μου, εἶνε ἡ πρόοδος, ἡ ἐλπίς ἡ δόξα τοῦ κόσμου.

(Ἔπεται συνέχεια)

Ο ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ: Κυρία Χρυσίδου. — Ἰωάννης, Εὐγένιος, Ἰουλία, Τοτός, τέκνα τῆς. — Πέτρος, ἐξάδελφός των. — Κύριος Βαρνάβας, παιδαγωγός των.

Ἡ σκηνὴ ὑπόκειται ἐν κήπῳ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ἰωάννης, Εὐγένιος, Ἰουλία, Τοτός, Πέτρος. Πέτρος. Κλητὴ μέρα σας, παιδιά! Μὰ τί ἐπάθατε; Εἴσθε ὅλοι πολὺ λυπημένοι. Ὅλοι. Ἄχ, νὰ εἴξευρες τί μᾶς συνέβη! Πέτρος (ἀνησυχῶς). Εἶνε κανένας ἄρρωστος στὸ σπῆτι; Ὅλοι. ὦ, ὄχι! Πέτρος. Εἴχατε κακὰς εἰδήσεις ἀπὸ τῆς γιαγιά; Ὅλοι. ὦ, ὄχι, εὐτυχῶς ὄχι. Πέτρος. Μὰ τότε τί συμβαίνει; Ὁμολογῶ ὅτι δὲν εἴμπορῶ νὰ μαντεύσω. Ἰουλία. Ἄχ, καὶ μὲνε Πέτρο, ξεύρεις ὅτι ὁ πατέρας ἔχει πολλὰς ἐργασίας καὶ δὲν εὐρίσκει καιρὸν νὰ μᾶς κάμνη μάθημα. Πέτρος. Τὸ ξεύρω αὐτὸ βεβαίωτατα. ἔχετε τῶρα τόσοις μῆνας διακοπὰς· μὰ αὐτὸ τὸ ἄχ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω, οὔτε τὴ λύπη, ποῦ εἶνε ζωγραφισμένη εἰς τὰ πρόσωπα ὅλων σας. Λυπεῖσθε τάχα διότι δὲν ἐργάζεσθε; Ἄν πρέπει νὰ λυπῆται κανεὶς ἐξ αἰτίας τῶν μαθη-

μάτων, ἐγὼ εἶμαι ἀξιολύπητος, ποῦ ὁ ἀδελφός μου μὲ βάζει νὰ ἐργάζωμαι ὡς ἓνας δούλος.

Ἰουλία. Μὰ ἄκουσε παρακάτω πρῶτα· ἡ μαμὰ ἤθελε νὰ ἀναλάβῃ νὰ μᾶς μελετᾷ ἐκείνη, ἀλλ' ὁ μπαμπᾶς λέγει ὅτι δὲν θὰ κάμωμε μεγάλα πράγματα μαζὶ τῆς, ἐπειδὴ εἶνε πολὺ ἐπιεικὴς καὶ ἀπεφάσισε νὰ μᾶς πᾶρη οἰκοδιδάσκαλον.

Πέτρος. Ἄϊ!! τῶρα ἐνωῶ γιατί εἴσθε ὅλοι κατσοφιασμένοι!

Εὐγένιος. Φθάνει σήμερα.

Πέτρος. Σᾶς συλλυποῦμαι, παιδιά μου.

Τοτός. Εἶνε πολὺ ἄσχημο πρᾶγμα ὁ οἰκοδιδάσκαλος, αἶ;

Πέτρος. Πολὺ ὄχληρὸ μάλιστα.

Τοτός. Εἶδες ἐστὶ ποτέ σου;

Πέτρος. Πολλὰς φοραὶς.

Τοτός. Πῶς εἶνε, πές μου.

Ἰουλία (γελωσα). Πολὺ ἄστειος εἶνε ὁ Τοτός μὲ τὰς ἐρωτήσεις του αὐτάς.

Πέτρος. Ὁ οἰκοδιδάσκαλος εἶνε γέρος, ἄσχημος, φορεὶ γυαλιὰ, μαλθόνει, θέλει ὄλω νὰ μελετοῦν τὰ παιδιά καὶ μὲ τὴν παραμικρὴ ἀταξία ἢ ἀπειθεια παραπονεῖται στὸν μπαμπᾶ καὶ στὴ μαμὰ.

Τοτός. Ἄχ, τί δυστυχισμένοι ποῦ θὰ εἴμεθα! (Κλαίει) Χί, χί, χί!

Πέτρος (διδασκαρικῶς). Αἶ, παιδιά μου, ἡ ζωὴ δὲν εἶνε γεμάτη ἀπὸ τριαντάφυλλα, ἔχει

καὶ τὰ ἀγκάθια τῆς! Ὀλίγη φιλοσοφία εἰς ὅλα!

Ἰωάννης. Διὲς τὸν ἐγωιστὴ! Μᾶς περιπαίζει ἀντὶ νὰ μᾶς λυπηθῇ.

Ἰουλία. Καὶ ὅμως καὶ σὺ ἐνδιαφέρεσαι γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Ἡ μαμὰ σου κι' ὁ μπαμπᾶς σου ἦσαν ἐδῶ χθὲς καὶ συνηνοήθησαν μὲ τοὺς γονεὺς μας. Θὰ κάνης καὶ σὺ μάθημα μὲ τὸν ἰδικόν μας παιδαγωγόν.

Εὐγένιος. Σ' ἀρέσει τῶρα;

Ἰωάννης. Ἀλλάζεις, βλέπω, ὕψος, ἐξάδελφάκι μου!

Πέτρος (ἑταραγμένος). Μὰ δὲν εἶνε δυνατὸν αὐτό, ἐγὼ ἐργάζομαι πολὺ καλὰ μὲ τὸν ἀδελφόν μου.

Ἰουλία. Ἐ, τί σὲ πειράζει τότε; δὲν ἔχεις νὰ χάσης τίποτε!

Πέτρος. Ναί, δὲν σοῦ λέγω, μὰ ἄλλο πρᾶγμα ὁ ἀδελφός καὶ ἄλλο ὁ διδάσκαλος...

Ἰωάννης (Μιμούμενος τὸν Πέτρον). Αἶ, παιδιά μου, ἡ ζωὴ δὲν εἶνε γεμάτη ἀπὸ τριαντάφυλλα, ἔχει καὶ τ' ἀγκάθια τῆς. Ὀλίγη φιλοσοφία εἰς ὅλα!

Εὐγένιος. Ἄντι μὲ τὸν ἀδελφόν σου νὰ ἐργάζησαι ὡς ἓνας δούλος, τῶρα θὰ ἐργάζησαι ὡς δύο δούλοι· πρέπει νὰ τὸ πᾶρης ἀπόφρασι.

Πέτρος. Εἴσθε βέβαιοι ὅτι θὰ ἔλθῃ σήμερον;

Ἰωάννης. Ὁ μπαμπᾶς μᾶς τὸ εἶπε.

Ἰουλία. Ξεύρεις; τὸν λέγουν κ. Βαρνάβαν.

Πέτρος. Τί ἄσχημο ὄνομα, Βαρνάβαν!

Τοτός. Εἶνε πολὺ ἄσχημο, αἶ;

Εὐγένιος. Ἄν εἶνε ὄνομα καὶ πρᾶγμα, ἀλλοίμονόν μας!

Ἰωάννης. Ἀλήθεια, ἀπὸ τὸ ὄνομά του ἂν τὸν φανταστῇ κανεὶς, ἀλλοίμονον!

Πέτρος. Πρέπει νὰ τὸν ξεφορτωθοῦμε μὲ κάθε τρόπο... Ξεύρετε τί νὰ κάμωμε;

Ὅλοι. Τί;

Πέτρος. Μίαν συνωμοσίαν ἐναντίον του. Πόσοι εἴμεθα;... Τέσσαρες, τὸν Τοτό δὲν τὸν μετροῦμε νὰ κάμωμε μίαν τετραπλὴν συμμεχίαν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ μας, δηλαδή τοῦ διδασκάλου. Νὰ συμφωνήσωμε νὰ τῷ φερώμεθα τόσο ἀγενῶς, νὰ εἴμεθα τόσο ἀμελεῖς, τόσο ἀνυπόφοροι, ὥστε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ.

Ὅλοι. Λαμπρὰ ιδέα! Ζήτω ὁ Πέτρος!

Ἰουλία. Ξεύρω ἐγὼ τί θὰ κάμω!

Εὐγένιος. Κι' ἐγὼ ἔχω τὴν ιδέαν μου!

Ἰωάννης. Κι' ἐγὼ τὴν ἰδικήν μου!

Τοτός. Κι' ἐγὼ θέλω νὰ ἔχω, ἀκούς, Πέτρο;

Πέτρος. Ἄς ὀρκισθῶμεν λοιπὸν νὰ βοηθώμεθα ἀμοιβαίως. Καὶ ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος ἀποφασίσῃ ποτὲ νὰ γείνη ἐπιμελὴς καὶ φρόνιμος, ἐκὰς τῆς συμμαχίας μας, ἐκὰς!

Τοτός. Τί θὰ πῇ Ἰουλία ἐκὰς; δὲν τὸ καταλαμβάνω.

Εὐγένιος. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ καταλάβῃς, δὲν σὲ μετρᾷ κανεὶς ἐσέ.

Τοτός. Γιατί, κύριέ μου; Μετρῶ ἐγὼ τὸν ἑαυτόν μου. Μὴ θαρρεῖς πῶς δὲν ξεύρω νὰ μετρῶ; Χθὲς 'μέτρησα μὲ τὴ μαμὰ μου ἕως τὰ ἑκατόν.

(Καὶ οἱ τέσσαρες γελοῦν).

Ἰουλία (Ἐνγκαλιζομένη τὸν ἔτοιμον νὰ κλαύσῃ Τοτόν). Ἐννοια σου, Τοτό, μὴ θυμόνης, σὲ μετροῦμε καὶ ἐμένα λιγάκι.

(Ἀκούεται φωνὴ ἄδουσα).

Στὸ χέρι του κρατῶνται τὸ ραβδί του μὲ τ' ἄλλο ἀκουμβῶντας στὸ παιδί του...

Εὐγένιος. Ποὺς τραγουδεῖ; (Ὅλοι στρέφονται πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἔρχεται ἡ φωνή).

Πέτρος. Ἐνας κύριος.

Ἰωάννης. Καὶ πολὺ καλοντυμένος.

Ἰουλία. Καὶ φαίνεται πολὺ εὐθύμου χαρὰκτῆρος.

Ἡ φωνή. Ἐβγήν' ὁ στραβογεώργης μιὰ φορὰ γυροβότας στὸν κόσμον τῆς χαρὰ.

Πέτρος. Μάλιστα πολὺ εὐθύμος εἶνε, μὰ εἶνε μεγάλος πειὰ καὶ δὲν ἔχει διδάσκαλον αὐτός.

Εὐγένιος. Τί καλὰ νὰ εἶνε κανεὶς μεγάλος!

Ἰωάννης (Ἐντρομος). Νὰ μὴ εἶνε αὐτὸς ὁ ἴδιος διδάσκαλος;

Ἰουλία. Ποιός; αὐτός διδάσκαλος;

Πέτρος. (Μὲ ἦθος ἐμπειροῦ). Ὅχι, παιδιά, αὐτὸς εἶνε πολὺ νέος καὶ πολὺ κομψὸς κύριος.

Ἡ φωνή. Ἐπέραςε βουνα, λαγκάδια, δάση πελάγη δὲν φοβεῖται νὰ περάσῃ.

Ἰωάννης. Ὁ Πέτρος ἔχει δίκαιον· δὲν εἶνε διδάσκαλος· δὲν θὰ τραγουδοῦσε ἂν ἦταν.

Τοτός. Γιατί; δὲν τραγουδοῦν οἱ διδάσκαλοι;

Εὐγένιος. Ὅχι· οἱ διδάσκαλοι εἶνε πάντα σοβαροὶ καὶ θυμωμένοι.

Ἡ φωνή. Χωρὰ καὶ πολιτεῖς περπατεῖ καὶ τὴν ζητεῖ, τοῦ κάκου τὴν ζητεῖ.

(Ὅλα τὰ παιδιά ἐπαναλαμβάνουν τὴν τελευταίαν στροφὴν).

(Ἔπεται συνέχεια).

ΤΑ ΕΠΤΑ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

(Συνέχεια και τέλος.)

Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν κατὰ τὴν συμφωνίαν των ὁ νέος μὲ τὸν πιστὸν ἀκόλουθόν του ὑπῆγον εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ μάγου· ἐκεῖνος ἐκοιμᾶτο ἀκόμη, ἐνόησεν ὅμως ὅτι κάποιος ἐπλησίαζεν, ἐσηκώθη, ἤρπασε τὸ κέρας καὶ ἤρχισε νὰ φασᾶ μὲ ὄλην του τὴν δύναμιν, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε τίποτε, διότι ἡ βασιλοπούλα εἶχε κρύψει τὸ μαγικὸν του φιαλίδιον. Ὁ βασιλόπαις ἐσήκωσε τὸ ξιφὸς του διὰ νὰ τὸν φονεύσῃ, ἀλλ' ὁ μάγος ἐγέλασε καὶ εἶπεν·

— Εἶνε ἀλήθεια ὅτι σὲ δὲν εἰμπορῶ νὰ σὲ βλάψω, ἀλλὰ καὶ σὺ δὲν θὰ κάμῃς τὴν τρέλλα νὰ μὲ φονεύσῃς· διότι καὶ τὴν μνηστὴν σου θὰ χάσῃς καὶ οἱ συγγενεῖς σου θὰ μείνωσι λίθοι διὰ παντός. Ὑπάρχει ὅμως ἓν μέσον νὰ σώσῃς καὶ αὐτούς καὶ ἐμὲ ἀπὸ τὴν μαγείαν.

— Ποῖον; ἠρώτησεν ἀμέσως ὁ βασιλόπαις.

— Μακρὰν, πολὺ μακρὰν, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς θαλάσσης, εἶπεν ὁ μάγος, εἶνε μία βαθεῖα λίμνη· εἰς τὴν λίμνην αὐτὴν κολυμβᾷ μία χῆνα, ἡ ὁποία ἔχει ἓνα αὐγὸν καὶ μέσα εἰς τὸ αὐγὸν ὑπάρχει μία καρδιά. Ἐὰν μοῦ φέρῃς τὸ αὐγὸν αὐτό, ἡ μαγεία μου λύεται καὶ ἡ βασιλοπούλα θὰ εἶνε ἰδικὴ σου.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ὁ νέος ἔπνευσε πάλιν καὶ μὲ τὸν πιστὸν ὑπηρετὴν του ἔφυγε διὰ νὰ εὕρῃ τὴν χῆνα. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν, παρετήρησεν ὅτι οὔτε γέφυρα ὑπῆρχεν οὔτε πλοῖον διὰ νὰ περάσῃ εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην. Ἐνῶ ἔστεικεν ἐκεῖ συλλογισμένος, εἶδεν ἓνα θεόρατον ψάρι, τοῦ ὁποίου τὸ μισὸ σώμα ἦτο ἔξω ἀπὸ τὰ νερά· τὸ ἐλυπήθη καὶ μαζῆ μὲ τὸν ὑπηρετὴν του ἔσπρωξαν αὐτὸ εἰς τὴν θάλασσαν. Τὸ ψάρι, τὸ ὁποῖον ἔως τότε ἦτο λιποθυμισμένον, συνῆλθε καὶ εἶπε πρὸς τὸν βασιλόπαιδα·

— Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, διότι μοῦ ἔσωσες τὴν ζωὴν θὰ σοῦ ἀποδείξω ὅμως ὅτι ἡ καλή σου προᾶξις δὲν ἐπῆγεν εἰς τὰ χαμένα. Ὅταν λάβῃς καμμίαν φορὰν τὴν ἀνάγκην μου, φώναξε τρεῖς φορές·

**Ε, βασιλέα τῶν ψαριῶν, ἔλα βοήθησέ με!* καὶ ἐγὼ θὰ ἔλθω εἰς τὴν στιγμὴν.

Εἶχε νυκτώσῃ καὶ ὁ βασιλόπαις ἐκάθισεν εἰς τὴν ἄμμον μὲ τὸν ὑπηρετὴν του διὰ νὰ δειπνήσουν. Ἐξαφνα ἐπέταξεν ἀπὸ τοὺς θά-

μους ἓν φοβερὸν πτηνὸν καὶ ὤρμησεν εἰς τὸν πρίγκηπα· ἐκεῖνος μὲ μεγάλην ταχύτητα ἔρριψεν εἰς τὸ ἀνοικτὸν ράμφος τοῦ πτηνοῦ τὸ μεγαλύτερον μερίδιον τοῦ κρέατος, τὸ ὁποῖον εἶχον διὰ τὸ δειπνῶν των.

— Αὐτὸ ἦτο νόστιμο κομμάτι, εἶπε τὸ πτηνὸν, σ' εὐχαριστῶ καὶ ἂν καμμιά φορὰ λάβῃς τὴν ἀνάγκην μου, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ φωνάξῃς· **Ε, βασιλέα τῶν πουλιῶν, ἔλα βοήθησέ με, καὶ ἐγὼ θὰ ἔλθω ἀμέσως.*

Ἄμα ἐξημέρωσεν ὁ βασιλόπαις ἦτο εἰς μεγάλην στενοχωρίαν, διότι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ περάσῃ τὴν θάλασσαν· τότε ὁ ὑπηρετὴς του τῷ εἶπεν· Ἐνθυμήσου, κύριέ μου, τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν σοῦ ἔδωκε χθὲς τὸ πτηνὸν.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ βασιλόπαις, καὶ ἐφώναξεν ἀμέσως· **Ε, βασιλέα τῶν πουλιῶν, ἔλα βοήθησέ με!*

Μόλις τὸ εἶπεν, ἐφάνη ἐμπρὸς του τὸ πτηνὸν καὶ τὸν ἠρώτησε·—Τί ἐπιθυμεῖς;—Νὰ περάσω εἰς τὴν ἀντικρουμένη ὄχθην ἐγὼ καὶ ὁ ὑπηρετὴς μου, εἶπεν ὁ βασιλόπαις.

Τὸ πτηνὸν ἐχαμήλωσεν ὀλίγον καὶ ἔλαβε καὶ τοὺς δύο εἰς τὴν πλατεῖαν ράχιν του· μετ' ὀλίγα λεπτά τοὺς ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς ἀντικρουμένης παραλίας καὶ ἐπέταξεν. Ἐκεῖ ὁ βασιλόπαις εἶδε δύο γίγαντας, οἱ ὁποῖοι ἐμάλοναν ἀναμεταξύ των· ὁ εἰς ἐφόρει χρυσὴν κορῶναν καὶ ἐφάνετο ὡς βασιλεὺς. Μόλις ὁ εἰς γίγας εἶδε τὸν βασιλόπαιδα καὶ τὸν ὑπηρετὴν του, εἶπε μὲ θυμὸν· «Τί ζητεῖς σὺ ἐδῶ, οὐδέ τῆς γῆς; Ἄν ζητῆς τὸ τέλος σου, πολὺ σύντομα θὰ τὸ ἐπιτύχῃς».

— Ἄφησέ τον, εἶπεν ὁ ἄλλος, ὁ ὁποῖος ἐφόρει τὸ στέμμα, ἴσως λύσῃ τὴν φιλονεικίαν μας. — Ἄ, ἂν δύναται θὰ τὸν ἐνθυμώμεθα καὶ θὰ τὸν εὐγνωμονῶμεν εἰς ὄλην μας τὴν ζωὴν. — Ἄκουσε, ἀνθρωπάριον. Αὐτὸ τὸ πρόβητον εἶνε πατρικὴ μας κληρονομία· ἐπτά ἡμέρας φιλονεικοῦμεν καὶ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἀποφασίσωμεν ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο μας νὰ τὸ λάβῃ. Ὁ βασιλόπαις ἔλαβε τὸ ἀρνίον καὶ τὸ ἐχώρισεν εἰς δύο ἴσα καὶ ὅμοια μέρη καὶ προσέφερον αὐτὰ εἰς τοὺς γίγαντας. Τότε εἶπεν ὁ βασιλεὺς· Σ' εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν ὑπηρεσίαν, τὴν ὁποίαν μᾶς ἔκαμες ἂν καμμίαν φορὰν λάβῃς καὶ σὺ ἀνάγκην τῆς βοηθείας μας, φώναξε· **Ε, τῶν γιγάντων βασιλεῖ, ἔλα βοήθησέ με, καὶ ἐγὼ ἀμέσως θὰ ἔλθω.*

*Ἐφυγαν λοιπὸν ἀπὸ ἐκεῖ ὁ βασιλόπαις καὶ

ὁ ὑπηρετὴς του καὶ εἶδον ἀπὸ μακρὰν τὴν λίμνην. Ἐμπροσθέν των ὅμως ἦτο φοβερὸς φραγμὸς ἀπὸ ἀκάνθας, τόσοσιν πυκνάς, τόσοσιν μυτερὰς, ὥστε δὲν ἔπρεπε νὰ σκέπτηται κἄν κανεὶς νὰ περάσῃ. Τότε ἐσκέφθη ὁ βασιλόπαις· Ἐδῶ ὁ γίγας θὰ μὲ βοηθήσῃ, καὶ ἐφώναξεν·

**Ε, τῶν γιγάντων βασιλεῖ, ἔλα βοήθησέ με!*

«Εὐχαριστῶς», εἶπεν ὁ γίγας, ὁ ὁποῖος εὐρέθη ἀμέσως ἐμπρὸς του. Τί σοῦ χρειάζεται;

— Ἄνοιξέ μου ἓνα δρόμον νὰ φθάσω εἰς τὴν λίμνην, εἶπεν ὁ βασιλόπαις, καὶ εἰς δύο λεπτά ὁ δρόμος εὐρέθη ἀνοιγμένος. Μόλις ὅμως ἐτέντωσε τὸ τόξον του διὰ νὰ τοξεύσῃ ὁ βασιλόπαις τὴν χῆνα, ἐπέταξεν αὐτὴ γρηγορότερα ἀπὸ τὸ βέλος εἰς τὴν ἀντικρουμένη παραλίαν. Ὁ νέος τότε παρεκάλεσε τὸν βασιλέα τῶν πτηνῶν νὰ τοὺς περάσῃ καὶ αὐτούς ἀπέναντι. Ὅταν ὅμως ἔφθασαν ἐκεῖ ἡ χῆνα δὲν ἐφάνετο πούθενά.

Ὁ βασιλόπαις ἀπηλίπισθη, ἀλλ' ὁ πιστὸς ὑπηρετὴς του εἶπε·—Τί μᾶς μέλει διὰ τὴν χῆνα; Ἐγὼ τὴν εἶδα νὰ ρίψῃ τὸ αὐγὸν μέσα εἰς τὴν θάλασσαν. Παρακάλεσε τὸ ψάρι νὰ μᾶς βοηθήσῃ. Ὁ βασιλόπαις τότε ἐφώναξεν· **Ε, βασιλέα τῶν ψαριῶν, ἔλα βοήθησέ με!*

Καὶ ἀμέσως παρουσιάσθη τὸ ψάρι καὶ ἠρώτησε τὸν νέον εἰς τί τὸν ἐχρειάζετο.—Μέσα

εἰς τὴν θάλασσαν ἔπνευσε αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἓνα αὐγὸ, τὸ ὁποῖον μοῦ χρειάζεται, εἶπεν ὁ βασιλόπαις. Τὸ ψάρι ἐβούτησεν ἀμέσως εἰς τὴν θάλασσαν, προσεκάλεσε τὰ ἄλλα ψάρια, τὰ ὁποῖα ἦσαν εἰς τὴν ἐξουσίαν του καὶ μετ' ὀλίγα λεπτά ἀνέβη πάλιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν βασιλόπαιδα τὸ περιζήτητον αὐγόν.

Μετὰ τινὰς ὥρας ὁ βασιλόπαις ἔφθασεν εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ νάνου· μόλις ἐκεῖνος τὸν εἶδεν, ἐφώναξεν·—Ἐφες τὸ αὐγὸ; Σπάσε το! Ὁ βασιλόπαις τὸ ἔσπασε καὶ ἀμέσως ἐπήδησε μία χρυσὴ σαύρα, ἡ ὁποία ἔτρεχε κατὰ γῆς, ὁ νάνος μετεμορφώθη εἰς ὠραῖον νέον καὶ τὸ σπήλαιον εἰς πύργον.—Μὲ ἐλευθέρωσες ἀπὸ μίαν κακὴν μαγείαν, εἶπεν ὁ νέος πρὸς τὸν βασιλόπαιδα καὶ σ' εὐχαριστῶ. Ράντισε μὲ τὸ ὑγρὸν τοῦτο τοὺς συγγενεῖς σου καὶ θ' ἀναστηθῶν!

Ὁ βασιλόπαις ἐράντισε τὰ ἀγάλματα μὲ τὸ ὑγρὸν, τὸ ὁποῖον τοῦ ἔδωκεν ὁ πρῶν νάνος καὶ ὅλοι ἀνέζησαν ἀμέσως. Ἐλάβεν ἔπειτα τὴν μνηστὴν του, ἀπεχαιρέτισε τὸν μάγον καὶ ἔφυγαν ὅλοι εἰς τὴν πατρίδα των, ὅπου ἔκαμαν καὶ ἐκεῖνοι τοὺς γάμους των καὶ ἔζησαν εὐτυχισμένοι εἰς ὄλην των τὴν ζωὴν.

(Βίμαρμην).

ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΛΥΣΕΙΣ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Φαντάζομαι πόσον θὰ χαρῶτε, μικροί μου φίλοι, ὅταν ἀναγνώσῃτε σήμερον ὅτι προκηρύττω **διαγωνισμόν**. Δὲν εἶνε τοῦ παρόντος ν' ἀναπτύξω τὰς ὀφελείας, τὰς ὁποίας θὰ καρπωθῆτε ἐκ τοιαύτης ἀσχολίας· θὰ τὸ ἐννοήσῃτε μὲ τὸν καιρὸν σεῖς οἱ ἴδιοι. Ἐγὼ τώρα προτείνω τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ παρακαλῶ ὅλους, ὅσοι θὰ λάβωσι μέρος εἰς αὐτὸν νὰ τοὺς ἀναγνώσωσι μετὰ προσοχῆς καὶ νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς αὐτούς.

*Ἀναλόγως τῆς ἡλικίας διαίρω τοὺς διαγωνισμοὺς εἰς τρεῖς τάξεις· τὴν μικρὰν, περιλαμβανούσαν τοὺς ἔχοντας ἡλικίαν κατω-

τέραν τῶν 12 ἐτῶν· τὴν μεδιάαν περιλαμβανούσαν τοὺς ἀπὸ 12—16 καὶ τὴν μεγάλην, ἐν ἣ τάσσονται οἱ ἔχοντες ἡλικίαν ἀνω τῶν 16 ἐτῶν.

Θ' ἀπονεμηθῶσιν εἰς ἐκάστην τάξιν τρεῖς **ἑπαινοὶ** πρῶτος, δεῦτερος καὶ τρίτος, ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὀρθῶν λύσεων, ἃς θὰ στείλῃ ὁ καθεὶς.

Οἱ λύσαντες τὰ ἡμίση τοῦ λαβόντος ἐξ ἐκάστης τάξεως τὸν **πρῶτον ἑπαινον** θὰ τύχωσιν **εὐφήμον μείαν**.

*Οφείλει πᾶς διαγωνιζόμενος νὰ σημειῶνῃ τὰς λύσεις του ἐπὶ ἰδιαιτέρου χαρτοῦ, μὴ ἀντιγράφων ὀλόκληρον τὴν ἀσκῆσιν, ἀλλὰ σημειῶν τὸν ἀριθμὸν αὐτῆς.

Νὰ στείλῃ αὐτὰς ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ διαγωνισμοῦ ὀριζομένης προθεσμίας.

Νὰ σημειώσῃ ὑπ' αὐτὰς τὸ ὄνομα ἢ ψευδώνυμόν του, ὅπως θέλει καὶ παρ' αὐτὸ τὴν ἡλικίαν του πάντοτε ἐπὶ τῆς ἐπικεφαλίδος δὲ «Διαγωνισμὸς λύσεων» τίξιν μικρά, μεσαία ἢ μεγάλα.

Ὁ Διαγωνισμὸς θὰ διαρκῆσῃ τοὺς μῆνας

Δεκέμβριον, Ἰανουάριον, Φεβρουάριον καὶ Μάρτιον. Εἰς δὲ τὸ φύλλον τῆς 30ης Ἀπριλίου θὰ δημοσιευθῶσι τὰ ἀποτελέσματα.

Ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ θὰ δημοσιεύσῃ καὶ τίνες τῶν φίλων μου μοι ἐστειλάν κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ τὰς φιλοκαλωτέρας ἐπιστολάς.

Λοιπὸν καλὴν ἀρχὴν καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν, μικροὶ μου φίλοι!

ΤΟ ΨΑΡΑΚΙ

— Πές μου, μπτέρα μου γλυκειά,
Μοῦ εἶπαν στὸ σχολεῖο,
Πῶς τὰ ψαράκια δὲ μιλοῦν . . .
— Ἀλήθεια.

— Τί ἀστεῖο!

Γιατί, μαμά; — Μὰ νὰ σοῦ πῶ,
Δὲν ἔχουν τί νὰ ποῦνε.

Αἰῶνια μέσ' στὸ νερὸ
Χωρὶς φροντίδες ζοῦνε.

— Ἐχουν μπτέρα;

— Ἐχουνε.

— Ἐχουνε καὶ πατέρα;

— Ἐχουνε βέβαια· γιατί;

— Μὰ τότε πῶς θὰ ποῦνε

Εἰς τὴ μαμά καὶ τὸ μπαμπά

Πόσο τοὺς ἀγαποῦνε;

Μίμησις ἐπὶ Εἰμαρμένης.

Η ΚΑΚΗ ΗΒΗ

Εἶχα γνωρίσῃ μιὰ φορὰ ἓνα πολὺ κακὸ κοριτσάκι, τόσο κακὸ, ποῦ ποτὲ δὲν ἔκαμνεν ὅ,τι τοῦ ἔλεγαν.

«Μὴν τραβάς, Ἥβη, τὰ αὐτιά τῆς γάτας». Ἐκείνη τὰ ἐτραβοῦσε. «Μὴν πειράζῃς τὸν Γεωργάκη, τὸ μωρό των». Αὐτὴ τὸν ἐπειράζε.

Μίαν φορὰν ἐπῆρε τὴν βοῦρτσα τοῦ τεχνίτου, ποῦ ἦλθε νὰ βάρῃ τὸν κῆπὸν των καὶ ἤρχισε νὰ βάρῃ τὰ ἐπιπλα τῆς τραπεζαρίας.

Φαντάζεσθε πόσον ἐθύμωσεν ἡ μαμά της, ὅταν τὰ εἶδεν.

«Εἶσαι πολὺ κακὸ κορίτσι, Ἥβη, τῆς εἶπε. Νὰ σταθῆς ἐκεῖ, ὀπίσω ἀπὸ τὴν πόρτα». Ἀλλὰ μόλις ἔφυγεν ἡ μαμά της ἡ Ἥβη πέρνει ἓνα ποτιστήρι καὶ ποτίζει τί; ἂν τὸ εὔρετε. Τὰ λουλούδια ποῦ ἦσαν ζωγραφισμένα ἐπάνω σὲ μιὰ ἀτλαζωτὴ πολυθρόνα. Καὶ ἐχάλασεν ὅλως διόλου ἡ πολυθρόνα μὲ τὸ πότισμα.

Καὶ ἡ μαμά της ἦτον ἀπηλπισμένη ποῦ εἶχεν ἓνα τόσο κακὸ κοριτσάκι. Σεῖς τὴν ἀγαπᾶτε τὴν Ἥβην; Δὲν πιστεύω. Καὶ κανένα κοριτσάκι δὲν θέλει νὰ τῆς ὁμοιάσῃ. Δὲν εἶνε ἔτσι;

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ «ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ»

— 1908 —

Πρωτότυπος λίαν καὶ χαριστάτη ἡ ἐπιστολή σου, Ἀθηναῖς Μακροχωρίου. Ἀνεγνώσθη μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος. Τῷ αἰδεσιμωτάτῳ Παπῶ-Σπύρῳ διεβίβασα τὰ δέοντα. Σ' εὐχαριστεῖ καὶ σοὶ εὐχεται. Κι' ἐγὼ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν τόσον ἐνθουσιώδη πρός με ἀγάπην σου. — Χωρὶς νὰ εἶμαι συστηματικὸς γραφολόγος κρίνω ἀπὸ τὴν γραφὴν τῆς Νεραΐδας τοῦ Νεῦα ὅτι εἶνε μία καλὴ κόρη· ἔχει δὲ καὶ θέλησιν εἶπεν: ὅ,τι κάμνουν αἱ ἄλλαι συμμαθήτριά μου πρέπει καὶ ἐγὼ νὰ τὸ κατορθώσω, Βεβαίως, Νεραΐδα τοῦ Νεῦα, θὰ τὸ κατορθώσῃς! — Ἐλεγα κι' ἐγὼ μὲ τὸν νοῦν μου. — Μὰ τί ἔπαθα; ἐκρύωσα, ἐχάλασε τὸ στομάχι μου, τί μοῦ συμβαίνει; Ὅλο ἐπταρνιζόμην, ἐκοκκίνιζε τὸ αὐτί μου, εἶχα λόζυγκα . . . ναί, λόζυγκα πολὺ συχνὰ μάλιστα, Γαλανόφθαλμη Νεραΐδα. Καὶ ὅλα αὐτὰ ἦσαν διότι ὅλο μ' ἐνθυμεῖτο καὶ ὠμιλοῦσες δι' ἐμέ, αἱ; Σωστὴ παρέλασις σήμερα ἀπὸ Νεραΐδας . . . Νεραΐδα τοῦ Νεῦα, Γαλανόφθαλμη, Νύμφη τοῦ Βοσπόρου. Διότι αἱ Νύμφαι κατὰ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας ἀναλόγως τῶν μερῶν, εἰς τὰ ὅποια ἐσύχναζον, ἐλάμβανον καὶ ἰδιαιτέρα ὀνόματα. Σὺ ὡς οἰκοῦσα ἐν τῷ Βοσπόρῳ, εἶσαι Νύμφη Νηρηΐς. Εἰς τὰς Νύμφας ὁμοῦ ἀποδίδεται ἕκτακτος τεχνικὴ δεξιότης· αὐτὸ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ τὸ ἐφαρμόζῃς εἰς τὸν γραφικὸν χαρακτῆρά σου. — Ὁ ἀδελφός σου λοιπὸν, Νύμφη τοῦ Βοσπόρου, θὰ εἶνε «Κῦμα τῆς Κοροϊκῆς»; ἀλλὰ διατί προτιμᾷ «Κῦμα τῆς Κοροϊκῆς»; — Ἀρμονικώτατα συνδέονται πράγματι τὰ χρώματα τοῦ ἐπιστολικῆ σου χάρτου, ἀγαπητὴ Ροβινδωνέττα· σοὶ συγχαίρω διὰ τὰ καλλιτεχνικά σου . . . καὶ διὰ τὰ ἄλλα αἰσθήματα. — Αἱ, τί νὰ γείνη, περαστικά, Ζαπτις, δι' ὅ,τι ἔπαθες περιμένονσα τὸ φύλλον μου. Μὰ ἔχε δὲ ὀλίγον περισσώτερον ὑπομονήν, καλὴ μου φίλη! Ὅχι σ' ἐμάλανα διὰ τὴν τόσῃ σου ἀνυπομονησίαν, ἂν δὲν προήρχετο αὐτὴ ἀπὸ τὴν τόσῃν πρός ἐμὲ ἀγάπην σου. — Ἀγαπητέ μου Σοράεν Νήλλε, εἶσαι ἀρχιζιζάνιον, πειρακτῆριον . . . Μ' ἐννοεῖς διατί, αἱ; Ἀδιάφορον ὁμοῦ, φαίνεσαι πολὺ καλὸς καὶ προβλέπω ὅτι θὰ γείνωμεν πολὺ καλοὶ φίλοι. — Ἀγνὴ Κορδία, ἔτσι βέβαια, δὲν πρέπει νὰ κοινοποιήσῃς τὸ ψευδώνυμόν σου, διότι θὰ ἔχῃς πάλιν φασαρίαν πρὸς ἐκλογὴν νέου· καὶ ποῦ θὰ εὔρης τόσον εὐμορφόν! — Συνεμορφώθη πρὸς τὰ τῆς ἐπιστολῆς σου Ἀμαζῶν τῆς Δράμας. Χαίρω, διότι μ' εὐρίσχετε ἀντάξιον τόσων κολακευτικῶν συστάσεων καλῶν μου φίλων. — Τὸ πρῶτον δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε ποτε τέλειον, Φωτοδόλε Ἥλιε, ἀλλὰ μὴ λησιμονῆς ὅτι «ἡ ἀσκήσις κάμνει τὸν τεχνίτην». — Ἐργατικὴ Μελισσα, καὶ σύ. — Ἀνατέλλουσα Σελήνη, μὴ λυπεῖσθε, διότι δὲν εἶσθε εἰς θέσιν ἐμμέτρως νὰ μοι ἐκφράσῃτε τὰ αἰσθήματά σας. Ἡ τόσον καλογραμμένη ἐπιστολή σας καὶ αἱ ὠραῖαι ἐκφράσεις σας μοὶ τὸ μαρτυροῦσιν ἐπαρκῶς. Ἐν Ἰωαννίνοις συνδρομητὰς βεβαίως. — Ὁ Γιαννίκος καὶ ὁ Γιώργος Δημητριάδαι ἔχουν χαριετίσματα ἀπὸ τὴν Ἀνατέλλουσαν Σελήνην, ἡ ὁποία τοὺς ἐρωτᾷ πῶς πηγαίνει ἡ ἱππασία καὶ ἡ ζωγραφικὴ. — Νικοφόρε

Ἄρη, μετὰ χαρῆς σὲ δέχομαι εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου. Ἐγὼ πολὺ καλὰς συστάσεις διὰ σὲ ἀπὸ τὸ . . . ὠραῖόν σου γράψιμον. — Πολυμήχανε Ὀδύσεῦ, διατί παρακαλεῖς νὰ δημοσιευθῶσιν αἱ ἀσκήσεις σου; Ἐὰν μὲν ἐγχειθῶσι, θὰ δημοσιευθῶσιν ἄνευ παρακλήσεων, ἂν δὲ μὴ, πάλιν περιτταὶ εἶνε αἱ παρακλήσεις. — Ἀνδρεῖε Ἀχιλλεῦ, ἐδήλωσα ὅτι εἰς τοὺς φίλους μου ἀναθέτω τὴν στήλην τῶν Ἀσκήσεων καὶ τῶν Παιδικῶν Ἀφελειῶν τοιαύτην λοιπὸν ὕλην στέλλε μοι καὶ σύ. — Τὸ Λακωνίζεῖν ἐστὶ φιλοσοφεῖν, Φάρε τῆς Μικρόνου, ἀλλὰ φιλοσόφους ἀπὸ τῶρα δὲν θέλω τοὺς φίλους μου. Θέλω νὰ γράφουν πολλά, πολλά. Μ' ἤκουσες; — Σῆς συνιστῶ τὴν Μονοδάνδαλον, τὴν Χρυσολεξάντινον, Ὁραίαν Προίαν καὶ Ὁρῶν Ἀκτίνα, τὰς ὁποίας δέχομαι προθύμως εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου. — Ἐαρινὴ Μυροδίνη καὶ Βασιλέυ τῶν Ἀνθέων, αἱ ἐπιστολαὶ σας μυρίζουν ἀπὸ ἀγάπην. Καὶ ἐγὼ πολὺ σᾶς ἀγαπῶ, ἀλλὰ τὸν Βασιλέα τῶν Ἀνθέων τὸν παρακαλῶ νὰ μοῦ στείλῃ ἄλλας παιδικὰς ἀφελείας, πρωτοτυποτέρας καὶ ὅχι τόσον γνωστάς. — Ἀλ. Πούλμαν καὶ Τρ. Τριανταφυλλίδη, διατί δὲν ἐκλέγετε ψευδώνυμον; Δὲν σᾶς λέγω ὅτι εἶνε ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, ἀλλὰ μ' ἀρέσει περισσότερο ἄλλο γούστο ἔχουν τὰ ψευδώνυμα. Ἡ Νύμφη τοῦ Βοσπόρου χαριετίζει τὴν Ἐαρινὴν Μυροδίνην καὶ τὴν συγχαίρει διὰ τὰς προσόδους τῆς εἰς τὰ Γαλλικά.

Ὁδηγία πρὸς σύνθεσιν ἀσκήσεων Γυμναστικῆς τοῦ Πνεύματος.

Ἐἰς τὸ Παπλωματάκι τοῦ Καθίκιο ὑπεσχέθηθην νὰ δώσω ὀδηγίας τινὰς πρὸς σύνθεσιν ἀσκήσεων· ἐπειδὴ δὲ καὶ πολλοὶ φίλοι μου μοὶ ἔγραψαν ὅτι ἀγνοοῦσιν ἀκόμη καὶ τὰ ὀνόματα τῶν διαφόρων ἀσκήσεων, φρονῶ ὅτι μετ' εὐχαριστήσεως θ' ἀναγνώσωσι τὰς σημειώσεις μου ὀδηγίας, καθόσον μάλιστα μετὰ τινὰ καιρὸν θὰ προτείνω τοιοῦτον διαγωνισμὸν εἰς τοὺς φίλους μου.

Εἶδη αἰνιγμάτων ὑπάρχουσι πολλὰ καὶ καθημερινῶς προστίθενται καὶ νέα. Ὅα ὁμιλησόμεν λοιπὸν περὶ τῶν γνωστοτέρων καὶ κυριωτέρων, ἐπὶ τῶν ὁποίων βασίζονται καὶ ὅλα τὰ νεώτερα εἶδη.

* Ἀς σημειώσωμεν ἐξ ἀρχῆς ὅτι πολλαὶ ἀσκήσεις δὲν θεωροῦσιν ἀπαραίτητον συστατικὸν των τὴν ὀρθογραφίαν· ὁ ἕχος τῆς λέξεως ἢ τῆς συλλαβῆς ἀρκεῖ· δυστυχῶς δὲν ὑπάρχουσι, αἱ, τόσον ὀλιγαρκεῖς διδάσκαλοι . . .

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς ζητουμένης λέξεως ὀνομάζεται κεφαλὴ, τὸ δεύτερον λαιμὸς ἢ τραχηλός, τὸ τελευταῖον οὐρά, δύο δὲ τελευταῖα ὁμοῦ λαμβανόμενα πόδες.

Κυριώτερα εἶδη τῆς γυμναστικῆς τοῦ Πνεύματος τος εἶνε:

- 1) Αἰνίγματα. 2) Ἀκροστοιχίδες. 3) Ἀναγραμματισμοί. 4) Γεωμετρικὰ σχήματα. 5) Ἐλλιποδύμφωνα. 6) Ἐρωτήσεις. 7) Λεξιγριοί. 8) Λογοπαίγνια. 9) Μεταγραμματισμοί. 10) Στοιχειόγριοι. 11) Συλλαβόγριοι. 12) Φωνεντόλιπα.

Εἰς τὸ **Αἶνιγμα**, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ εἶνε πεζὸν ἢ ἔμμετρον, πρέπει νὰ δίδεται τὸ κυριώτερον ἢ τὰ κυριώτερα τοῦ ζητουμένου πράγματος γνωρίσματα. π. γ. θέλομεν νὰ θέσωμεν ὡς αἶνιγμα τὴν λέξιν «ἀήρ». Ποῖα τὰ κυριώτερα τοῦ ἀέρος γνωρίσματα; Ὅτι ὑπάρχει παντοῦ, περὶ ἡμᾶς, ἐφ' ἡμῶν· λοιπόν:

Τὴν γῆν ὁλόκληρον περιβάλλω κτλ.

(Ἴδε Α' φυλλ: 1 Αἶνιγμα).

Εἰς τὴν **Ἀκροστοιχίδα** δίδονται **αἰνιγματωδῶς** λέξεις τινὲς καὶ ἐκ τῶν ἀρχικῶν αὐτῶν σχηματίζεται ἄλλη ζητούμενη λέξις. Ἡ ὀρθογραφία εἶνε ἀπαρτήτος· ἡ ἀσκήσις αὕτη δὲν στιουργεῖται συνήθως.

Τύπος. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου στρατηγού.

1. Ἄνθος. 2. Θάλασσα. 3. Ὀρουκτόν. 4. Μυθολογικὴ νῆσις. 5. Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς.

Λύσις: ΚΙΜΩΝ. (Κρῖνον, Ἰόνιον, Μάρμαρον, Ὀγγυρία, Νεῖλος).

Τροποποιήσεις τῆς Ἀκροστοιχίδος εἶνε ἡ διπλῆ Ἀκροστοιχίς, ἡ Μεσοστοιχίς καὶ ἡ τριπλῆ Ἀκροστοιχίς.

Εἰς τὸν **Ἀναγραμματιζυόν**, ὅστις δύναται νὰ εἶνε πεζὸς ἢ ἔμμετρος, μεταθέτομεν τὰ γράμματα διδομένης λέξεως οὕτως, ὥστε νὰ σχηματισθῇ ἄλλη λέξις οὕτως: ἀνχραμματιζόμενος ὁ **ὄχλος** γίνεται

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

(Αἱ λύσεις γίνονται δεκατὶ μέχρι τῆς 10 Διβρίου).

20. Αἶνιγμα.

Ἦς εἶμαι πάντες μ' ἔχουσιν ἄν μ' ἀποκεφαλίσῃς στὸν οὐρανὸν ἐρίσκομαι· ἐκεῖ νὰ με ζητήσης.

(Ροβινσωνέττα).

21. Αἶνιγμα.

Πρὸς χάριν σας χωρὶς πτερὰ πετῶ
χωρὶς νὰ ἔχω πόδια καὶ τρέω καὶ πηδῶ
καὶ ὅμως τί παραξένο! σκεφθ' ἴτέ το λιγάκι
ἄν σεῖς δὲν με κινήσετε δὲν κάμνω βηματάκι.

(Νεράιδα τοῦ Νεῦα).

22. Αἶνιγμα.

Βρίσκομαι μέσ' στὸ καπέλλο καὶ στῆς πάπικας τὸ
[κεφάλι
κι ἄν θελήσης νὰ με εὔρης κύτταξ· παντοῦ καὶ πάλι.

(Παπλωματάκι τοῦ Καδήμισο).

23. Ἀκροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ τῶν ἐπομένων λέξεων ὀ' ἀποτελέσωσι πόλιν τῆς Ἑλλάδος:

1) Στρατηγὸς Καρχηδόσιος, 2) Νῆσις τοῦ Αἰγαίου, 3) Θεὸς τῶν ἀρχαίων, 4) Ἀγγὸς Νεάρχου, 5) Θεὰ ἀρχαία, 6) Νῆσις τῆς Ἑλλάδος.

(Δαφροστεφῆς Ἀπόλλων).

24. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Διὰ τῶν ἐπομένων συλλαβῶν σχηματίσατε τὰ ὀνόματα 3 ἀνθρώπων.

α, β, γ, δ, ε, ζ, η, θ, ι, κ, λ, μ, ν, ο, π, ρ, σ, τ, υ, φ, χ, ψ, ω, φ, ψ, ω, φ, ψ, ω.

(Ἐργατικὴ Μέλισσα).

25. Λογοπαίγνιον

Ποῖοι τραπεζίται δὲν ἔχουσι γραφεῖον;

κόλλος καὶ λόχος· ὁ ἀφρός, φάρος· ὁ Σαοῦλ αὐλός, κτλ.

Τὰ **Γεωμετρικὰ ὄχηματα** εἶνε πολλὰ καὶ ποικίλα. Σημειώμεν ἐνταῦθα τὸν κύβον ἢ κυβόλεξον, συνιστάμενον συνήθως ἐκ τεσσάρων λέξεων οὕτω διατεθειμένων, ὥστε ἐκάστη ν' ἀνχινώσκηται καὶ καθετῶς καὶ ὀριζοντίως. **Παράδειγμα:**

Η	Π	Α	Ρ	Α	Ρ	Η	Σ
Π	Α	Ρ	Α	Ρ	Η	Μ	Α
Α	Ρ	Χ	Ω	Η	Μ	Α	Ρ
Ρ	Α	Ω	Ν	Σ	Α	Ρ	Α

Ἐνοεῖτε ὅτι αἱ λέξεις πρέπει νὰ ὀρίζωνται σαφῶς, ὁσάκις δὲν πρόκειται πρὸς συμπλήρωσιν τὸ κυβόλεξον ὡς:

(Τύπος).

1. Θεὸς ὑπῆρξα, φίλε μου, εἰς ἐργὴν ἀρχαίαν·
2. Ἐμεῖς εἰς τὴν γραμματικὴν πρέπει νὰ με ζητήσης·
3. Τοῦ χρόνου τις διαίρεσις, σκέψου νὰ μ' ἐνοήσης·
4. Ἐμένα δὲ ὡς ὄνομα ζῆτει με εἰς Ἑβραίαν.

Τροποποιήσις τοῦ κυβόλεξου εἶνε τὸ τρίγωνον· ἰδοῦ δύο·

Η	Μ	Α	Ρ	Δ	Ω	Μ	Α
Μ	Η	Ν		Ω	Ρ	Α	
Α	Ν			Μ	Α		
Ρ				Α			

ΛΥΣΕΙΣ τοῦ 3ου Φυλλαδίου.

13. Ὑθλοσ-βοῦς. — 14-15 Θῶς, γαλῆ. — 16 Τὸ σπαράγγι. 17. Οὐδέν· τῆς τυπογραφίας μήπω οὐσης γνώστῃς 18

Ἄντικρυ μου στὸ πέλαγος, στὸν ἔρημο τὸ βράχο
γλυκὰ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ λαυποκοπᾶ μονάχο·
χρυσὴ γραμμὴ στὴ θάλασσα γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀφίνει
μὰ λίγο λίγο γάνεται καὶ ξεψυχᾷ καὶ σβύνει.

19. Πᾶν μέτρον ἄριστον.

ΛΥΤΑΙ. Ὅρθαις λύσεις ἔστειλαν:

Ἄνατέλλουσα Σελήνη, 6.-Βασιλεὺς τῶν Ἄνθρώπων, 6. Γαλανόφθαλμη Νεράιδα, 6.-Ἐαρινὴ Μυρσίνη, 6.-Ἐργατικὴ Μέλισσα, 6.-Ζαππῆς, 6.-Νεράιδα τοῦ Νεῦα, 6.-Ροβινσωνέττα, 6.-Ἄγγελος, 5.-Δαφροστεφῆς Ἀπόλλων, 5.-Νικηφόρος Ἄρης 5.-Νύμφη τοῦ Βοσπόρου, 5.-Σορᾶν Νῆλλε, 5.-Ἀγνὴ Καρδία, 4-Φάρος τῆς Μυκόνου 3.-Ἀδελφοὶ Ταχιντζῆ, 2.-Τρ. Τριανταφυλλίδης 2.-Φωτοβόλος Ἡλῖος 2.-Ὠχρὰ Ἀκτίς, 2.-Ἄντ. Κωνσταντινίδης, 1.-Λευκὴ Περιστερά, 1.

Μικρὰ ἀλληλογραφία

τοῦ Γραφείου τοῦ «Παιδικῆς Κόσμου».

Α. Κ. εἰς Σ. τῆς Σ. — Φ. Ε. Γ. εἰς Τ. τῆς Σ. καὶ Κ. Δ. εἰς Μυρ. Θὰ σε γράψω προσεχῶς. Χ. Τ. εἰς Ἄγκ. Πέμπονται συμφώνως τελευταίᾳ ὁδηγίᾳ σας. — Ἄμ. Ξ. εἰς Ἰωαν. Ἐπεμψα φυλλ. καὶ ἐπιστολήν. Β. Α. Μυστακίδην εἰς Ξηροκρήνην. Μόνη μου μέριμνα εἶνε ἡ βελτίωσις τοῦ «Π. Κόσμου». Ἀναμφιβόλως καὶ ὑμεῖς, ἀγαπητέ, τὴν αὐτὴν φροντίδα θὰ καταβάλητε διὰ τὰ ὑμέτερα ἔργα.

Ἐπεύθυνος Κ. ΒΛΟΥΣΟΣ.